

Latvijas Nacionālās frontes

LAIKRAKSTS LATVIEŠU NĀCIJAS SIRDSAPZIŅAI

Iznāk kopš 2002. gada 2. maija

WWW.FRONTE.LV

Priecīgas un gaišas Lieldienas!

UZMANĪBU!

Nākamais “DDD” numurs (Nr. 7(285))
iznāks pēc trim nedēļām – 12. aprīlī.

Šajā numurā lasiet!

JAUTĀJUMS PAR TIBETIEŠIEM UN LATVIEŠIEM

→ 2. lpp.

HULIGĀNISMS PIE BRĪVĪBAS PIEMINEKĻA

→ 3. lpp.

VAI LATVIJAS LAUKSAIMNIECĪBAI IR NĀKOTNE?

→ 4. lpp.

IZDZĪVOS TIE, KAS PACELSIES!

Saruna ar “Neatkarīgās Rīta Avīzes” galvenās
redaktora vietnieci un bijušo laikraksta
“Atmoda” galveno redaktori **Elitu Veidemani**

→ 5. lpp.

NETĪRĀS ROKAS NOST NO “DDD”!

→ 6. lpp.

TRAGĪSKIE VĒSTURES NOTIKUMI, NEVIS MĪTI

→ 7. lpp.

“MAITA KRIEVA” iesplauj sejā DOMBROVSKIM

Līga Muzikante

“DDD” galvenā
redaktore

Latvijas valsts konstitucionālajā tiesību aktā – Saeimas deklarācijā par latviešu leģionāriem Otrajā pasaules karā – ir stingri noteikts, ka **Latvijas valdības pienākums ir rūpēties par latviešu leģionāru goda un cieņas aizskārumu novēršanu Latvijā un ārzemēs**. Tātad saskaņā ar valsts pamatlikumu nav pieļaujama latviešu leģionāru pulgošana, noniecināšana, apmelošana un tamlīdzīgas darbības. Taču šis tiesību akts (tāpat kā Saeimas deklarācija par okupāciju) ir nozudis dziļajās Ministru kabineta atvilktnēs.

Šogad 16. martā sarkanie fašisti, kuri sevi pavisam neadekvāti ir nosaukuši par “antifašistiem”, blakus Brīvības piemineklim bija uzslējuši karātavas, skaļrupos atskaņoja dziesmas krievu valodā un lasīja sarkanā fašisma ideoloģijas cauraustu melu lekciju par “leģionāru noziegumiem”. Nav jābūt tiesību ekspertam, lai atzītu, ka tā bija klaja necieņas paušana un neslavas celšana latviešu leģionāriem, ko aizliedz mūsu valsts pamatlikums. Būtībā balamutes apgānīja arī Brīvības pieminekli, un tas notika ar naturalizētā okupanta Nila Ušakova svētību neskaitāmu policistu aizsegā.

Nezinu, kur leģionāru gājiena laikā bija “nolīdis” katrs ministrs, taču, redzot sarkano fašistu ārdīšanas mūsu valsts svētvietā, viņiem bija mudīgi jātiek laukā no “cisām”, lai aizvāktu okupētājvalsts nekaunas no Brīvības pieminekļa. Okupantu ļaunī jeb “maita krieva” personificējumi – lielkrievu šovinisti un pārkrievoji cionisti – visvairāk iesplāva sejā tieši bezzobainajai valdībai ar Dombrovski priekšgalā un Saeimai, kas nejdz pildīt pašu pieņemtās deklarācijas, daudzu gadu garumā pieļaudami latviešu leģionāru goda un cieņas aizskārumus. Sašutumu radīja arī daudzie policisti, kas nevis apklusināja zaimotājus, bet rīkojās gluži pretēji un kā sarkano fašistu pakalpiņi aizturēja latviešus, kuri mēģināja izdarīt to, ko bija jādara ikvienam godprātīgam likuma kalpam – jāatslēdz strāva ļaunošajiem

skaļrupiem. Interesanti, ko par šo jauno “maita krieva” splāvienu saka nopelniem ne-bagātais “samierinātais” – Valsts prezidents Andris Bērziņš? Lielu splāviena šalti savā sejā ir saņēmis arī viņš.

Gribētos atzinīgi uzsist uz pleca deputātam Jānim Dombravam, jo viņš norāva okupantu aģitbrīgādes plakātus no karātavu statīviem. Tomēr prieku par deputāta rīcību aizēno fakts, ka viņa pārstāvētā partija ir novērsusies no katra tautas kalpa pienākuma veikt Latvijas deokupāciju un dekolonizāciju. Lielkrievu šovinisma sērga mūsu valstī vērsās plašumā, par to liecina arī okupantu splāviens 16. martā – gan fiziskie, gan morālie. Bet šis neatkarīgai valstij neiedomājamais ārprāts notiek tikai tāpēc, ka vēl joprojām nav novērstas okupācijas sekas. Nebūtu splāvēju, nebūtu arī splāvienu!

Jāatgādina, ka gandrīz pirms gada tieslietu ministrs Jānis Bordāns apsolīja “DDD” lasītājiem rūpēties, lai beidzot tiktu pildīta Saeimas deklarācija par okupāciju un noslēgts līgums ar Krieviju par kolonistu repatriāciju, taču nekādi darbi šiem vārdiem nav sekojuši. Starp citu, 16. martā, vērojot sarkano fašistu uzstāšanos pie Brīvības pieminekļa, es atgādināju blakus stāvošajam Saeimas deputātam Raivim Dzintaram par neveikto dekolonizāciju, kas vienīgā apturētu šo neprātu. Viņš atbildēja, ka nekad neesot teicis, ka ir pret dekolonizāciju. Es aizrādīju, ka viņš nekad nav teicis arī to, ka ir par dekolonizāciju. Tad Saeimas deputāts man atcirta: “Pasaki, kā to veikt!”...

Ja Raivis Dzintars lasītu avīzi “DDD” un gribētu veikt dekolonizāciju, tad viņam šāds jautājums nerastos, viņš man nīgri neatcirstu. Pirmais, ko viņš darītu, būtu tieslietu ministra apsolīto darbu realizēšana dzīvē. Otrais, mēs visi beidzot sadzirdētu, kā Raivis Dzintars no Saeimas tribīnes un masu saziņas līdzekļos pauž svētīgos vārdus: “Ir jāveic Latvijas dekolonizācija, “VL-TB/LNNK” jau izstrādā vajadzīgo likumu.” Trešais, Raivis Dzintars vērstos pie tautas, aicinot katru latvieti ikdienā parādīt stingrību pret okupantiem, iziet ielās, lai paustu atbalstu Latvijas dekolonizācijai un piespies-

Policisti kā mūris sargāja sarkano fašistu generatoru, kas nodrošināja strāvu skaļrupiem.

Foto: Kristaps Ābelnieks

tu valsts varu to realizēt. Vai šie trīs sākuma soļi, pēc kuriem tiktu sperti nākamie, ir par grūtu tautas kalpam? Vai bailes no buļa, ka “Eiropa un Krievija mūs nesaprātīs”, ir paralizējušas jebkuru vēlēšanos nodrošināt mūsu tautai un valstij nākotni? Bet varbūt gluži vienkārši ir naivi gaidīt godprātīgu darbu no cilvēkiem, kuri uz to nav spējīgi? Nesenais iztapīgais “VL-TB/LNNK” balsojums

par eiro ieviešanu un pret lata saglabāšanu, tātad par būtiskas neatkarības daļas zaudēšanu, ierindo šo partiju turpat, kur atrodas visi pārējie varas “dūdieviņi”, kuriem trūkst jebkādas drosmes un svarīgi šķiet tikai savi krēslī un politiskās izrādes, nevis latviešu nācijas patiesās intereses un vajadzības. Diemžēl.

Šajā laikraksta numurā lasiet arī citu 16. marta gājiena dalībnieku domas.

1949. GADA 25. MARTĀ

1949. gada 25. martā 1974 lopu vagonos no Latvijas uz Sibīriju aizveda vairāk nekā 12 987 latviešu ģimeņu – vairāk nekā 42 133 cilvēku. 28,6 procenti no viņiem bija bērni un 44,3 procenti – sievietes. Tas bija otrreizējās padomju okupācijas vardarbības vainagojums – viens no vislielākajiem noziegumiem cilvēces vēsturē. Gandrīz ikviena latviešu ģimene piedzīvoja šausmas, kas vēl šodien liek asiņot mūsu tautas sirdij. To nevar izdzēst kā nebijušu!

“DDD” veidotāji un Latvijas Nacionālās frontes biedri šajās sāpēs ir kopā ar savu tautu. Mēs atgādinām, ka izsūtīto latviešu vietā iepludinātie okupanti, kolonisti ar savām atvasēm vēl šobaltdien bradā pa mūsu zemi, pazemodami latviešu tautu...

ATCERES PASĀKUMS 25. MARTĀ

Rīgas Politiski represēto biedrība, kurai šogad aprit 25 gadi, aicina represētos un citus patriotiski noskaņotus cilvēkus 25. martā piedalīties atceres pasākumā pie Brīvības pieminekļa.

Pulcēšanās atceres gājienam pie Okupācijas muzeja Strēlnieku laukumā no plkst. 12:00.

Gājiena sākums no
Okupācijas muzeja
plkst. 12:40.

Pasākums likumā noteiktajā kārtībā ir pieņemts un saskaņots ar Rīgas domi.

*Rīgas Politiski represēto biedrības vadītājs
Jānis Lapiņš*

VĒSTULE

“DOBRIJ DEN!” NO LATVIJAS VALSTS PREZIDENTA

Šā gada 19. februārī man bija tā “laime” izbaudīt mirklus no saliedēšanās uz krievu valodas bāzes Valsts prezidenta Andra Bērziņa mītnē, kas šobrīd atrodas Melngalvju namā.

Lai iesniegtu laikrakstā “DDD” Nr. 3(281) publicēto manu atklāto vēstuli Andrim Bērziņam par “Klincāna Autogaismām”, es ierados Melngalvju namā Valsts prezidenta apsardzes dežūrtelpā, kur pieņem iesniegumus. Ienākot telpā, latviešu valodā es sasveicinājos ar plecīgu vīru melnā uzvalkā, kurš sēdēja pie galda. Uz manu “labdien” tika atbildēts krieviski “dobrij den”. Visa turpmākā saruna no manas puses notika latviski, bet otra puse runāja tikai krieviski. Arī personības apliecinājošo dokumentu uzrādīt palūdza krieviski. Nevaru pateikt, kādā valodā tika veikts ieraksts apmeklētāju žurnālā. Iespāids radās, ka atrodos Kremļa filiāles apmeklētāju pieņemšanas istabā.

Balto namu Rātslaukuma pretējā pusē latviešu apstulbotā pūļa bāleliņi un tautumeitas jau ir atdevuši Ušakovam un Co, kas nīst “suņu” valodu. Kaut kas līdzīgs ir vērojams arī Melngalvju namā. Ja tā turpināsies, tad, iespējams, Rātslaukums būs jāpārdēvē par “Saliedēšanas” laukumu.

Ar cieņu,
Vilhelms Klincāns
Jūrmalā

JAUTĀJUMS PAR TIBETIEŠIEM UN LATVIEŠIEM

Labdien, laikraksta “DDD” veidotāji!

Izlasīju pēdējā laikraksta numurā publicēto Mareka Gabriša rakstu “Pieminot tibetiešu sacelšanās dienu”. Nesen televīzijā dzirdēju, ka Dalailama atkal pošas apciemot Latviju. Tāpat zinu, ka Latvijā ir daudzi, kuri atbalsta Tibetu un ir pret Ķīnas kundzību (man kaimiņos dzīvo tāda jūsmīga dāma, kura uz mani skatās ar šķību aci ikreiz, kad no savas pastkastītes es izņemu laikrakstu “DDD”), taču, izlasot M.Gabriša rakstu, man piepeši gribas uzdot visiem šiem Tibetas atbalstītājiem Latvijā jautājumu: vai jūs atbalstāt arī Latvijas Nacionālo fronti un laikrakstu “DDD”, kuri jau desmit gadus cinās par to pašu, ko tibetieši?

Var jau būt, ka es kļūdīšos, bet, manuprāt, neviens no tiem, kuri sajūsmināti gaida Dalailamas ierašanos, neatbalsta Jūs, Gardas kungs, cinā par Latvijas dekolonizāciju. Varbūt tas ir tādēļ, ka Dalailama arī nemaz negrib patiesu Tibetas brīvību? Ja Dalailama ir tāds, kurš aicina tibetiešus uz kompromisiem, tad viņš nav labāks par mūsu Dombrovski, Ēlerti un visiem pārējiem, kas visus šos vairāk nekā divdesmit tā saucamās neatkarības gadus, ir pie varas. Mūsējie taču arī visu laiku braukā pa ārzemēm un *liferē*, iedzer kafiju un gudri paspriedelē, tīkmēr pašu tautu, latvieši, iznīkst savā Tēvzemē, pamet to kā grimstošu kuģi.

Gardas kungs, kā Jūs vērtējat Dalailamas nostāju? Vai Jūs arī pamestu savu tautu un rosinātu to iet kaut kādu vidusceļu, atsakoties no iespējas ar ieročiem rokās patriekt kolonistus un okupantus?

Tibetiešiem ir grūtāks uzdevums

Atbilde Aijai Dziļumai

Aivars Garda

LNF priekšsēdētājs

Centīšos atbildēt “DDD” lasītājam Aijai Dziļumai pēc būtības. Arī man, kad Dalailama 2001. gadā ieradās Rīgā, radās jautājums par šo cilvēku, par viņa svētumu. Arī tad viņa skolnieki, kuri šeit viņu gaidīja, veidoja mandalas un dziļā aizgrābtībā rādīja tās Dalailamam (un tad tās atkal izjauca). Tas, protams, man atgādināja, ka mandalu vietā var taisīt arī domino kauliņu celtnes...

Esam redzējuši, kā domino kauliņus saliek, un, kad vienu nogāž, tad pakāpeniski sagāžas visa celtnē. Domino kauliņus ir diezgan grūti salikt – tas prasa lielu darbu. Bet, vai tāpēc ir jābūt budistam, lai liktu visādas mandalas? Jā, šī nodarbe prasa koncentrēšanos, bet koncentrēties var arī citādi, lietderīgāk. Lūk, tad man radās jautājums, kāpēc Dalailama nerunā par Maitreijas Mācību – par Agni Jogu jeb Kristus Jauno Mācību. Buda taču novēlēja, ka nākamais Buda būs Maitreija. Pats Buda novēlēja Maitreijas laikmetu. Kad Budam jautāja, ko godāt vairāk – Maitreiju vai Budu, tad Buda atbildēja: Maitreiju, jo Maitreijam pieder nākamība!

Izlasīju Helēnas Rērihas vēstulē: “Protams, šolaiku Dalailamas un Tašīlamas tik ļoti neatbilst augstajam

Garigo Vadītāju jēdzienam, ka vienīgi tumsonīgās masas tic, ka viņi ir augsti iemiesojumi.” (rakstīta Indijā, 1936. gada 19. martā). Tā kā Helēna Rēriha ir izcila Autoritāte (tiešām ar lielo burtu!), tad tagadējais Dalailama (protams, budistiem viņš ir autoritāte ar lielo burtu, tāpat kā katoļiem – Pāvests) visticamāk ir autoritāte ar mazo burtu, jo droši vien viņam trūkst šīs svētās saiknes ar Pasaules neredzamo Valdību – Šambalu.

Es gan negribētu būt Dalailamas soģis – tas, vai viņš īsteni grib tibetiešu brīvību vai negrib, būtu jājautā viņam pašam. Var jau būt, ka tā ir kaut kāda šā brīža politika, jo laikā, kad oficiālā Ķīna ir ļoti spēcīga lielvara, pašreiz panākt tibetiešu neatkarību (ja Ķīna to negrib) acīmredzot ir ļoti grūti. Domājot par Dalailamu to labāko, pieņem, ka tā varbūt nav nodevība, bet tāda kā saprātīga politika. Gribētos, lai tā būtu.

Tomēr tibetieši ir brāši, jo, kā izriet no Mareka Gabriša raksta, viņi cinās par savu neatkarību. Mēs, latvieši, savu neatkarību esam ieguvuši, tā teikt, dziesmotā ceļā, sadodoties rokām. Īstenībā tagad Latvijas neatkarība netiek vērtēta tik augstu, kā to mūsu tauta vērtēja 20-tajos gados, kad ieguvām brīvību ar asinīm, ar grūtām cīņām. Es, protams, atzīstu, ka valsts vadītājam vai tautas vadonim, tāpat arī Dalailamam, ir jāizvēlas ceļi, kas ir pēc iespējas nevardarbīgi, lai atbrīvotu savu tautu no okupantiem, bet katrā gadījumā tautas vadonim ir jāaudzina tauta tā, lai tā ir gatava arī ar ieročiem rokās un ar asinīm izcīnīt vai atgūt savu brīvību. Latvijas gadījumā likumīgā veidā ir jāpadzen kolonisti, jo tas

ļoti atvainojos, ja mana vēstule ir emocionāla vai pārspīlēta, taču, izlasot ne tikai M. Gabriša rakstu, bet arī interviju ar Elitu Veidemani, gribas aicinātājus uz visādiem kompromisiem gluži vienkārši, atvainojos par spēcīgo izteicienu, “pielikt pie sienas”. Vai nav tā, ka Dalailama, braukādams pa pasauli un taisīdams mandalas, gluži tāpat kā mūsu bāleliņi, nodod visu, kas ir patiesi svēts? Varbūt es zaimoju, jo Dalailama tomēr skaitās svēts vīrs, bet – vai viņš ir svētāks par Romas Pāvestu (lai kas arī nebūtu šis cilvēks), kurš vada lielu katoļu mācītāju pederastu sektu? Lūdzu, izskaidrojiet man šos jautājumus, jo no Jūsu intervijām esmu sapratusi, ka Jūsu zināšanas ir patiesi dziļas un apbrīnojamas.

Ar patiesu cieņu,

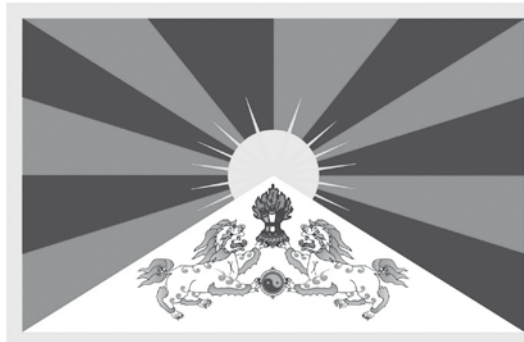
Aija Dziļuma
“DDD” lasītāja

PS. Pirms rakstīju šo vēstuli, es atkal pārlasīju no S.Ēlertes saņemto atbildi, kas vēl vairāk mani sadusmoja. Nosūtu to vēlreiz. Vai arī Jūs saskatāt līdzību ar Dalailamas attieksmi pret savu tautu?

“Labdien!”

Man tika pārsūtīta Jūsu vēstule ar lūgumu atbildēt. Tos ekstrēmistus, kas radījuši šo naida un agresijas dziesmu, nav vērts centies integrēt. Toties ir vērts censties, lai iespējami daudziem Latvijas iedzīvotājiem būtu imunitāte pret šādiem kliedzieniem.

*Visu labu,
Sarmīte Ēlerte”
A.Dz.*

ir nepieciešams latviešu tautas izdzīvošanai. Gribu teikt, ka tauta ir jāaudzina tādā garā, lai tā to vēlas darīt, bet ne obligāti ar ieročiem un asinīm, ja to var paveikt mierīgā veidā. It īpaši tagad, kad Putins aicina savējos mājās – mums jau nav jākaro.

Drausmīgi ir tas, ka Latvijas valsts vadītāji pēc Atmodas mūsu tautu ir audzinājuši pavisam aplami. Mūsu zemi vēl bradā okupanti, no kuriem ir jātiek vaļā, bet viņus neizraida,

pakustas, lai kaut ko izdarītu, sākas čīkstēšana.

Ja Dalailamu salīdzināsim ar mūsu valsts vadītājiem, tad Dalailama, protams, pārspēj mūsu valsts vadītājus. Dalailamam ir grūtāks uzdevums – viņam ir jāiegūst brīvība, ja pieņemam, ka viņš to vēlas. Bet tādā situācijā, kad Ķīna ir milzīgi spēcīga, tas būtu tas pats, kā mums atgūt neatkarību, teiksim, 1970. gadā, kad PSRS bija varena. Toreiz neviens pat neiedomājās, ka tas būtu

“Es, protams, atzīstu, ka valsts vadītājam vai tautas vadonim, tāpat arī Dalailamam, ir jāizvēlas ceļi, kas ir pēc iespējas nevardarbīgi, lai atbrīvotu savu tautu no okupantiem, bet katrā gadījumā tautas vadonim ir jāaudzina tauta tā, lai tā ir gatava arī ar ieročiem rokās un ar asinīm izcīnīt vai atgūt savu brīvību.”

toties ik brīdi tiek apgalvots, ka tūlīt bruks virsū Krievija... Bet Krievija nemaz negrasās mums brukt virsū, un viņiem jau arī nemaz to nevajag. Mūsu galvenā vaina ir mūsu pašu tautas pūļa daļā, kas nevēlas cīnīties. Zem segas viņi labprāt domā, ka, ja no rīta pamodušies ieraudzītu, ka okupantu vairs nav, ļoti labi iztiktu bez viņiem, tomēr, tiklīdz pašiem ir jā-

iespējams. Tagad tibetieši ir tieši tādā pašā situācijā, jo Ķīna tiešām ir ļoti spēcīga. Tāpēc arī visas valstis grib draudzēties ar Ķīnu, nevis karot.

Nobeigumā ir jāuzsver, ka mūsu valsts vadītājiem ir jābūt ar mugurkaulu – tādiem, kas vērsas kaut vai pie Kanādas valdības, lai tā pieņem mūsu kolonistus... Tur ir milzīgas teritorijas – tukšas.

HULIGĀNISMS PIE BRĪVĪBAS PIEMINEKĻA

Aivars Brize

Mūzikis

16. martā es jutos pazemots, ka manā valstī pie Brīvības pieminekļa okupanti ar dažiem pārkrievo tiem židiem priekšgalā mani aplej ar samazgām. Tas bija terors pret latviešu tautu. Mani šokēja policijas rīcība, kura aizstāvēja šos neliešus. Šajā situācijā būtu jāatkāpjas ne tikai iekšlietu ministram, bet visai valdībai, kuras politika pieļauj latviešu pazemošanu savā valstī.

Tā nebija nejauši sarīkota akcija. Tā saucamie “antifašisti” gaidīja brīdi, kad pie Brīvības pieminekļa atnāks vecie leģionāri, lai apdullinošā skaļumā atskaņotu padomju laika dziesmas krievu valodā un absurds apvainojums par “židu šaušanu”. Manuprāt, vecajiem vīriem tas bija šoks un pazemo-

jums. Diemžēl reakcija no latviešu puses nebija tik operatīva, kā vajadzēja. Ja latviešu jaunieši momentāni būtu reaģējuši, viņi paspētu vēl līdz policijas specvienības ierašanās visu pārtraukt, sabojājot skaņas pastiprinātājus un plakātus. Varu tikai iedomāties, kas notiktu, ja latvieši ko līdzīgu sarīkotu 9. maijā – mūs gluži vienkārši nosītu! Viņi ar mums neauklētos, viņi nedziedātu mums dziesmiņas un nedejotu dejiņas... Kad būtu tikuši galā ar mums, tad gan viņi uzrautu “Katjušu”.

Par policistiem, kas tur aizstāvēja krievvalodīgos provokatorus, pat runāt negribas. Atrunāties, ka tāda bija pavēle, ir amorāli, jo viņi taču zvērējuši uzticību šai valstij. Vai viņi nezina, kādā valstī viņi dzīvo? Nevar akli pakļauties visām absurdaļām pavēlēm. Vai tad viņi izpildītu pavēli, ja kāds viņiem liktu slepkavot? Acīmredzot slepkavotu.

Policisti nebija uzdevumu augstumos – viņiem vajadzēja, pirmkārt, reaģēt uz situāciju **kā Latvijas pilsoņiem**. Vismaz kā profesionāliem viņiem bija jāredz, ka tā ir provokācija. Policijai bija nekavējoties jāapklusina apdullinošais troksnis un jāarestē visi, kuri piedalījās šajā huligānismā. Bet viņi rīkojās gluži pretēji,

aizsargājot no gājiena dalībniekiem strāvas ģeneratoru. Kad devāmies prom no Brīvības pieminekļa, gājām garām vietai, kur visi policisti pulcējās – viņi gandrīz visi runāja krieviski. Kādas valsts policija tā bija?

Diemžēl nav jēgas gaidīt no tā saucamajiem latviešu politiķiem drosmīgu un taisnīgu rīcību, lai nākamajā gadā šādas provokācijas vairs nebūtu iespējamās, jo lielākā daļa ir nodevēji un glēvuļi. Piemēram, internetā izlasīju deputāta Ata Lejiņa murgus par 16. martu un varu tikai uzdot jautājumu: vai viņš patiešām ir latvietis?

Vienīgais secinājums pēc 16. marta ir tāds, ka tik ilgi, kamēr nebūs veikta Latvijas deokupācija un

dekolonizācija, nekas nemainīsies. Ikvienam latvietim ir jāapzinās, ka nedrīkst stāvēt malā un vienaldzīgi noskatīties – ikvienam ir jāpiedalās 16. marta pasākumā, un ne tikai, lai godinātu mūsu tautas varoņus, kuri ir atdevuši savas dzīvības par mūsu Tēvzemi, bet arī, lai parādītu, ka šodien tāpat esam gatavi aizstāvēt un cīnīties par savu zemi un tautu. Cieņai pret savas tautas varoņiem, Tēvzemes mīlestībai ir jābūt vērtību sistēmas pamatā.

NEVEIKTĀS DEKOLONIZĀCIJAS SEKAS

Leons Laitāns

Zemnieks

Šogad provokācija pie Brīvības pieminekļa bija speciāli organizēta. Politikiem tagad ir uzdevums valdības līmenī panākt, lai šādas latviešus apkaunojošas akcijas pie Brīvības pieminekļa, kur jānāk ar svinīgu un svētu sajūtu sirdi, vairs nenotiktu. Ja nepieciešams, iekšlietu ministram Kozlovskim ir jāatkāpjas, jo tieši policisti aizstāvēja krievvalodīgo provokatoru skaļo akciju pie Brīvības pieminekļa. Policija tagad attaisnojas, ka tā saucamo “antifašistu” akcija bija saskaņota. Vai tas nozīmē, ka tādēļ drīkst darīt jebko?

Tas, ko piedzīvojām pie Brīvības pieminekļa, bija kaut kas neiedomājams! Rīgas dome ar Ušakovu priekšgalā, lepnī paziņojot, ka atļaus 16. marta piemiņas pasākumu, patiesībā plānoja nekaunīgu provokāciju. Nezinu, kas notiktu tad, ja latvieši ko līdzīgu sarīkotu 9. maijā pie tā saucamā Uzvaras pieminekļa. Visticamāk mēs tiktu momentāni apklusināti. Lai arī daži 16. marta gājiena dalībnieki centās aplūsināt provokatorisko tā saucamo antifašistu akciju, mums, latviešiem, tomēr nav ne tādas “kultūras” pakāpes, ne mentalitātes, lai brutāli uzbruktu.

Varētu vēlēt “Visu Latvijai!” un TB/LNNK deputātiem nākamgad 16. martā saskaņot ar Rīgas domi un aicināt pie Brī-

Leons Laitāns (pa kreisi) un Valters Rudzītis ar pašdarinātu plakātu šā gada 16. martā pie Brīvības pieminekļa.

vības pieminekļa mūsu kora dziedātājus, diriģentus, lai visi kopā nodziedātu Jāņa Norviļa “Svēts mantojums šī zeme mūsu tautai” un Jāņa Medīņa “Tev mūžam dzīvot, Latvija!”. Manuprāt, šī būtu istā diena, kad pulcēties visiem pie pieminekļa un dziedāt tieši šīs dziesmas, kas tautai ir tuvas, jo izsaka svētās mīlestības jūtas pret Tēvzemi.

Krievvalodīgo kolonistu huligānisms pie Brīvības pieminekļa ir sekas tam, kas notiek valsts pārvaldībā. Šāda visatļautība, nīrgāšanās par latviešiem ir bēdīgi slavenās integrācijas sekas, par kurām būtu jāatbild visiem tiem, kuri bija un joprojām ir pie varas.

16. martā kārtējo reizi pārliecinājos, cik ļoti nepieciešams veikt Latvijas deokupāciju un dekolonizāciju. Ja kāds vēl līdz šim šaubījās, tad, manuprāt, pie Brīvības pieminekļa piedzīvotais izklaidēja jebkādas šaubas. Ikvienam

latvietim tas ir jāapzinās un 16. martā – mūsu tautas varoņu piemiņas un godināšanas dienā – jābūt pie Brīvības pieminekļa, apliecinot, ka esam gatavi turpināt viņu cīņu par patiesi brīvu un neatkarīgu Latviju.

BAILUĻI VAI NELIEŠI?

Valters Rudzītis

Zemnieks

Tā saucamo antifašistu huligāniskā akcija pie Brīvības pieminekļa bija klaja leģionāru noķengāšana – Rīgas domes sarīkota provokācija. Diemžēl tās ir sekas tagadējās varas glēvajai un antilatviskajai, kolonistus saudzējošajai politikai. Es tiešām nesaprotu, vai pie varas esošie baidās, vai patiesi ir tik lieli nelieši, ka nedomā ne par Latviju, ne par latviešu tautu?!

LIETAS, KAS RAISA PĀRDOMAS

Elita Veidemane

“NRA” galvenās redaktora vietniece

Tas, kas 16. martā notika pie Brīvības pieminekļa, bija ne tikai emocionāla vardarbība pret cilvēkiem, kuri piemin latviešu leģionārus – dzīvos un aizgājušos, tas bija truls, degeneratīvs huligānisms, ko apzināti veica ne tikai “antifašistu” mītiņa organizētāji, bet arī atļaujas devēji šim “pasākumam”, proti, Rīgas dome. Atļaut vienlaikus un vienā vietā notikt diviem konfrontējošiem pasākumiem – tā ir vai nu politiska aprobežotība, vai apzināta provokācija.

Elita Veidemane 16. martā neslēpa sašutumu par “antifašistisko” huligānu nīrgāšanos par leģionāriem.

Foto: Kristaps Ābelnieks

Bet ir lietas, kas raisa pārdomas. Pirmkārt, LR policijas cītīgā nostāšanās “antifašistisko” huligānu pusē, otrkārt, mūsu pašu nespēja skaidri noformulēt savu attieksmi pret vēsturi. Par pirmo nebrīnos, bet otrā lieta skumdina: pat pēc drausmīgās, pazemojošās “antifašistu” nīrgāšanās par leģionāriem un viņu atbalstītājiem atrodas cilvēki (latvieši!), kas, nebūdami pie Brīvības pieminekļa 16. martā, atļaujas vizdegūnīgi pasmīnēt par tiem, kuri tur bija un kuriem nācās ārprātīgos decibelos noklausīties ne tikai kaut kādu padomju laika dziesmu, bet arī melus par leģionāriem.

Ja latvieši 9. maijā dotos uz Pārdaugavas karātavu laukumu un tur ar skaņu pastiprinošām iekārtām sāktu lasīt lekciju par to, cik miljonus cilvēku noslepkavoja Stalins un viņa rokaspuīši un cik sieviešu Otrajā pasaules karā izvarojusi padomju armija, diez vai pietiktu ar nedēļu. Bet mums neviens neļautu nolasīt šādu lekciju, un diez vai 9. maija dzertīņa dalībnieki aprobežotos tikai ar miermīlīgām dziesmām, lai mums aiztaisītu mutē.

DIEVZEMĪTE

Ai, Latvija, cik tu gan esi skaista –
Ar senču ozoliem un senlejām,
Ar mežu burvību, kas sirdi saista,
Un ziedu pakalniem un ielejām!

Te čalo Gauja, Abava un Venta,
Un liktenbalsīm runā Daugava.
Pat tavai smildziņai nav konkurenta,
Bet vēja svilpei atbild cielava.

Kur Dzintarjūras šalkojošais nemiers
Ļauj domai lidot – brīves spārnus gūt –
Nāk krastā vilņu izauklētais dzintars,
Tur mūsu latvju tautai vienmēr būt!

Pie kājām kāpa saules zeltu glabā,
Zils vilnis atskrien, krastam godu dot.
Ceļ vēju šūpās spārnus kaija baltā,
Un horizonts sauc tālē pasapnot.

Šo skaisto zemi vai gan nemīlēsim?! –
Pat okupants to nagiem zobiem tur.
Bet Latviju nevienam neatdosim –
Te senču brīves guni tauta kur!

Steidzīte

VIENĪGAIS LĪDZEKLIS – nacionālās pašapziņas atjaunošana

A.V. Gremze

Kad režīms attopas, ka valstī vairs nepaliek cilvēku, kas tam nodrošinātu bezrūpīgu un pārtikušu dzīvi, tad it kā sarosās un mēģina sasmelt izgāzto ūdeni. Visu laiku tika runāts vien par to, cik ir labi, ka latvieši dodas pasaulē un apgūst “vērtīgo” pieredzi Anglijas zemeņu dobēs. Varam tikai iedomāties, cik ļoti tas atvieglāja režīmam dzīvi, jo bezdarbnieku skaits tādā veidā samazinājās vismaz par 300 000 cilvēku – kas būtu, ja viņiem visiem nāktos maksāt bezdarbnieku pabalstus?!

Bet nu sāksies pats interesantākais. Mēs visi pēc savas pieredzes ļoti labi zinām, cik viegli ir izgāzt ūdeni un kā ir ar tā sasmelšanu... Kas tad nu tagad kalpos par burvju nūjiņu, ar kuru (kā ar makšķeri) ierēdņiem tupēt upes krastā?

Režīma pārvaldniekiem nav ne mazākās sajēgas, kāda nozīme ir nacionāl-

griezās Dzimtenē, spītējot dažādiem šķēršļiem, kurus sagādāja bolševiki, – pat daudzi sarkanie strēlnieki atgriezās. Mans tēvs atgriezās kopā ar Imantas pulku. Viņiem nevajadzēja nekādu aicinājumu – viņus virzīja nacionālā pašapziņa.

Tāpat bolševiku represētie, izmantodami pirmo izdevību, centās atgriezties (bieži pat nelegāli, par to saņemot sodu – vai nu ieslodzījumu cietumā, vai atkārtotu izsūtīšanu). Arī es atgriezos uzreiz, kad bija izdevība, – lai gan man solīja zelta kalnus, tomēr es nespēju iedomāties savu dzīvi svešumā. Pat tad, kad aizbraucu apciemot savu brāli Kanādā (1988. gadā), nodzīvoju tur trīs nedēļas un vairs nespēju pārvarēt ilgas pēc dzimtajām mājām, kur jau bija jūtamas Atmodas vēsmas. Reiz kāds latvietis man jautāja: kādēļ es neesot tur palicis?...

Šeit tad arī ir redzama

“Nacionālās pašapziņas atjaunošana ir vienīgais līdzeklis šīs nacionālās traģēdijas novēršanā, kas vairs nav pa spēkam pastāvošajam režīmam.”

lajam patriotismam. Viņi to ir centušies iznīcināt visiem iespējamiem līdzekļiem, bet ar savu personisko piemēru kultivējuši tikai alkātību un naudas kultu. Viņus ne mazākā mērā neuztrauc, ka latvietis svešumā precas ar krievu, angli vai indiešu maharadžu, galvenais – precinieks nedrīkst būt latvietis. Prātula, ka tie, kas saprecējušies ar cittautiešiem, veicināšot mūsu sabiedrības daudzkrāsainību, liecina vien par to, ka šie ierēdņi vispār nav vairs spējīgi apjēgt, ko paši runā. Pamatu pamatā pastāv problēma (kam viņu smadzenēs acīmredzot nemaz nav paredzēta vieta), ka tās ir vistiešākās sekas viņu īstenotajam kosmopolitismam: viņi vairs nav valsts vīri, bet gan vēja rādītāji – kā Austrumiem, tā Rietumiem. Varu viņus iedomāties sēžam pie putras bļodas, bet nekādi ar šauteni rokās.

Kāpēc nevienam varas pārstāvim netiek piešķirtas jautājumam, ka pirms šī režīma gandrīz neviens latvietis Latviju nepameta labprātīgi, bet tikai bēgot no represijām? Arī Rainis un Kārlis Ulmanis, kurš ASV ieguva teicamu izglītību, nekavējoties, izmantodami pirmo izdevību, atgriezās Latvijā, lai turpinātu aktīvu cīņu par Latvijas brīvību un neatkarību. Arī par Kr.Valdemāru un J.Vitolu var teikt to pašu. Tikai nedaudzi no Pirmā pasaules kara bēgļiem palika Krievijā, vairums at-

atšķirība tagadējā latviešu sabiedrības domāšanā. Režīms ar antinacionālo politiku latviešus ir padarījis par tādiem pašiem laimes meklētājiem pasaulē, kādi ir okupanti un kolonisti. Ir grūti iedomāties, ka tagad nu atpakaļ steigsies tie, kas tik viegli pameta savu Dzimteni un svešumā bez kādām īpašām problēmām ir veiksmīgi nodrošināti gan ar darbu, gan apdzīvojamo platību un nesalīdzināmi labāku sociālo un medicīnisko aprūpi. Pat aklam ir redzams, ka tikai valsts ierēdņiem un varai dzīve Latvijai kļūst arvien labāka – ar nemitīgu algu paaugstināšanu un uzlikto krīzes ierobežojumu atcelšanu. Šodien ar tādām metodēm (kā to varēja darīt okupācijas gados) diez vai kas sanāks. Atcerēsimies, kā tika mānīti leģionāri pēc kapitulācijas.

Un vēl – ja, jau būdami šeit, Dzimtenē, viņi nespēja atrast savu nišu, lai kaut ko uzsāktu, tad kā šie “intelektuāļi” iedomājas to tagad, kad vēl arvien pastāv bezdarbnieku rindas un daudzi ir pazaudējuši pat to, kas tiem šeit bija? Pat “Liepājas Metalurģs” stāv uz bankrota sliekšņa, un okupanti gaida treknkumosu. Jāpiebilst, ka es personīgi pazīstu latviešus, kuri ir aizbraukuši tikai neciešamās okupantu klātbūtnes dēļ, kas tiem liedz darbu tādēļ, ka neziņa krievu valodu.

Turpinājums 5. lpp.

No sirds dzīlēm skanēja: “Mēs sitīsim tos utainos...”

Valentīna Pozņaka

LNF biedre

Tuvojoties Brīvības piemineklim, sākotnēji pat neaptvēru, kas patiesībā notiek, jo normāls cilvēks

nespēj iedomāties, ka kāds varētu atļaut šādas nekautnīgas un latviešus pazemojošas provokācijas pie Brīvības pieminekļa. Visapkārt bija tik daudz policistu, ka šķita neiespējami, ka tas notiek patiesībā. Kad sapratu, kas notiek, no savām sirds dzīlēm es sāku dziedāt dziesmu, kuru reiz dziedāja latviešu puisi, kas cīnījās par Latviju un latviešu tautu, – “Mēs sitīsim tos utainos...”, un cilvēki man pievienojās. Protams, tas neapklusināja naidpilnos kolonistus un okupantus, taču tas bija mūsu gara protests.

Uzskatu, ka pēc 16. marta notikumiem būtu jāatkāpjas ne tikai Kozlovskim, bet visai valdībai.

Tieši valdība ir atbildīga par to, ka joprojām Latvijā nav veikta deokupācija un dekolonizācija, ka par latviešiem nīrgājas pat pie Brīvības pieminekļa. Paskatoties uz Dombrovski, man metas nelabi. Kā viņš spēj mierīgi naktīs gulēt, apzinoties, kādu ļaunumu nodara savai tautai ne tikai ekonomiskā ziņā, bet arī morālā? Neticu, ka pie varas esošie pilnīgi nekā nesaprot, ko patiesībā dara, aicinot uz integrāciju, piešķirot pilsonību starptautiskiem noziedzniekiem, nozieguma līdzdalībniekiem – kolonistiem un okupantiem, iznīcinot latviešu tautas nacionālās vērtības. Esmu nesaprat-

nē, kāpēc joprojām ir tik daudz vientiesīgu cilvēku, kuri uzticas šādām valdībām, dzied viņiem līdzi, piemēram, par nepieciešamību ieviest eiro. Laikam bailēs ir sastindzinājušas latviešu sirdis, padarot viņus par nožēlojamām, padevīgām būtnēm, kurām ir pilnīgi vienalga, ka kolonisti un okupanti apgāna visu, kas mums ir svēts.

Novēlu latviešiem beidzot aptvert, ka mēs nesam vēl atguvuši savas valsts neatkarību. Pat policija aizstāv nevis latviešus, bet naidīgus krievvalodīgos kolonistus, kuri nesodīti pie Brīvības pieminekļa var apvainot latviešus noziegumos pret cilvēci.

VAI LATVIJAS LAUKSAIMNIECĪBAI IR NĀKOTNE?

Andrejs Lucāns

Agronoms Burtņiekos

Turpinājums no “DDD” Nr.4(282)

SĪKSAIMNIEKU UN MAZO ZEMNIEKU ĢIMEŅU SAIMNIECĪBU NĪDĒŠANA

Līdzšinējā lauksaimniecības politika pret mazaizem piena ražotājiem ir bijusi nicinoša un iznīcinoša, laukus depopulējoša. To apliecina bijušais zemkopības ministrs **J.Dūkļavs**:

“Ir Eiropas maksājumi, kur neko nevaram un nedrīkstam mainīt, jo tie domāti šim lauku “dzīvesveidam”. Tādēļ arī šie mazi lauksaimnieki saņems visu, kas viņiem pienākas. **Bet tas nebūs tā, ka no citiem ES fondiem, kādi ir mūsu rīcībā, piedalīsim vēl papildu naudu klāt šim “dzīvesveidam”. Nē, mēs to nedarīsim.** Mēs liksim ražošanā. Viennozīmīgi. Tāda ir mana nostāja... Tādēļ atbalstīsim kooperāciju, kurā var piedalīties ar četrām govīm un desmit hektāriem.”

2010. gadā Latvijā bija 30 004 saimniecības ar 164 060 govīm. Pēc ministra teiktā izlasišanas ir jādomā, ka bez pabalstiem tiks atstātas 21 660 (72,2%) saimniecības, kurām ir no 1 līdz 3 govīm, kopā 31 570 (19,2%) govīs. No tām noņemtā atbalsta

tiks glābtas “perspektīvās” lielsaimniecības.

Ja 2007.–2013. gados lauku attīstības plāns atbalsta maksājumus paredz, sākot no 50 govīm, tādā gadījumā ārpus pabalstiem paliek 29 537 (98,4%) saimniecības ar 102 952 (62,8%) govīm. Tātad ārpus valsts uzmanības loka (tāpat kā līdz šim) paliks laukos dzīvojošais latviešu tautas absolūtais vairākums.

Mazo ražotāju nīdēšanai apliecinājumu varam saņemt Rubas pagasta vadītājas **Guntas Kalniņas** teiktajās:

“Līdz krīzei mēs dikten turējāmies, neviens prom nebrauca; pēdējos divos gados dodas uz ārzemēm, intensīvi. Pagājušajā gadā bija vistrakāk; pavasarī Latvijā piens vairs nebija vajadzīgs, un no tiem, kam bija mazas saimniecības – līdz 8 gotiņām, vairs pienu nenēma. Tad pēkšņi novembrī atkal pienu sagriebeja, bet gotiņas bija jau nokautas. Tas ir vajadzīgs Latvijai – mazas saimniecības, līdz 20 gotiņām; tādās var turēties ģimenes, sevi apgādāt. Mums tādas mazās saimniecības vairs palikušas tikai piecas sešas.” (Imants Ziedonis, Rīmants Ziedonis, “Leišmalīte”, 2012).

“Ceļteku” saimnieks **Jānis Žauna** no Vecrundāles pārdomāti runā par mūsdienu politiku. Pēc viņa domām “subsīdijas ir jādod tieši iesācējiem, nevis lielsaimniekiem ar 1000 hektāriem. Latvīskums nav lielsaimniecībā. Kaut vai Latgale – tā ir latviskāka ar savu viidi, nevis industrializāciju. Šie jau vairs nav zemnieki, bet ir baroni. Un tā vairs nav vide, bet simthektāru labības tuksnesis. Es atbraucu no Rietumvācijas. Tur viņiem 2, 5, 10 hektāri ir gluži normāla saimniecība. Un rentabla. Vai nu mēs gribam “ceļinu”, vai mēs gribam Latviju. Tā ir:

viensētu vide ir iznīcināta. Ja bija cilvēkiem 5 govīs, viņu saimniecību iznīdēja. Pat pagājušajā gadā vēl maksāja tikai 3–4 santīmus par litru. Pirms diviem gadiem tas bija, kad Bauskas piena kombināts nemaksāja saimniekiem pusgadu. Kā uzņēmējs esmu apmierināts. Bet kā latvietim man sirds sāp. Man ir četri bērni. Nu, latvietim, ja būs jāiet aizstāvēt tēvu zemi, kur tad viņam ir tā tēvu zeme? Jā, ir leģendas par latviešu karavīriem patriotiem. Pat padomijā bija

kādus 10 santīmus; jo mazāk gotiņu, jo mazāk maksā, bet mēs zinām, kāda ir piena cena lielveikalā.” (“Leišmalīte”).

Lūk, tāda ir bijusi līdzšinējā lauku politika, kad tika darīts viss, lai likvidētu mazo ražotāju – te kūts neatbilst ES regulām, te govju skaits un zemes platība par mazu, lai maksātu subsīdijas, te tirgū nav vietu vietējam ražotājam, te kaut drīkst tikai sertificētā kautuvē,

“Ja 2007.–2013. gados lauku attīstības plāns atbalsta maksājumus paredz, sākot no 50 govīm, tādā gadījumā ārpus pabalstiem paliek 29 537 (98,4%) saimniecības ar 102 952 (62,8%) govīm.”

runa par patriotiem, par Latviju. Bet pamatā viņi bija zemnieku, saimnieku dēli. Un, lai zem kādiem karogiem, bet viņi gāja par savu tēvu zemi. Kas tad būs tie strēļķi tagad? Tie četri lielsaimnieki? Man ir muzikālā izglītība. Es esmu sporta metodīķis, un man ir pieredze lopkopībā, cūkkopībā. Bet pie naudas tiku ar dārzenkopību.” (“Leišmalīte”).

Ceļā no Skaistkalnes uz Kurmeni atrodas z/s “Vērdiņi”. Ko par lauku politiku domā saimniecības jaunais saimnieks **Juris Sils**?

“Man Rīgā ir kādi 10 pārpircēji, viņi dabon no mums pa 10 santīmiem kilogramā, bet tirgo pa 20. Pusi pie cenas klāt viņi grib gan, bet esmu pārdēvis viņiem pa 9 santīmiem un redzējis, ka šie pārdod pa 30. Sakraujas pārpircēji tai lauku precei virsū! Ja saimniecībā ir kādas 20–25 gotiņas, lieltirgotāji par pienu maksā 16–18 santīmus. Pēc piena brauc klāt arī saimniecībām ar 5 gotiņām, bet tad maksā

kas bieži vien atrodas tik tālu, ka ar nokauto lopu nevar segt ceļu un kaušanas izdevumus...

Šādas tautas interesēm ilgtspējīgi kalpojošai lauksaimniecībai naidīgas politikas rezultātā, piemēram, slaucamo govju skaits kopš 1995. gada ir samazinājies par 148 000 (vidēji par 9250 gadā) jeb par 47 procentiem. Tas noticis galvenokārt uz mazo saimniecību rēķina, t.sk. laikā no 2008. gada līdz 2010. gadam saimniecību skaits, kurās ir līdz 20 govīm, ir samazinājies par 5700 saimniecībām (vidēji 1900 gadā) un 11 839 govīm (vidēji 3946 gadā).

2011. gadā Latvijā bija vairs tikai 30 004 saimniecības ar slaucamām govīm, kas ir 12,8% no 1938. gada un 38% no 2000. gada saimniecību skaita. 2011. gada sākumā slaucamo govju skaits Latvijā bija 164 060, kas ir 19% no 1938.gada un 78% no 2000. gada govju skaita.

Turpinājums būs...

IZDZĪVOS TIE, KAS PACELSIES!

Saruna ar “Neatkarīgās Rīta Avīzes” galvenās redaktores vietnieci un bijušo laikraksta “Atmoda” galveno redaktori **Elitu Veidemani**

Turpinājums no iepriekšējā numura

MAZLIET PAR DAINI ĪVĀNU

DDD: *Bijušais Tautas frontes līderis Dainis Īvāns LTV 1 “Sastrēgumstundā” esot sacījis, ka Latvijas ekonomiskā neatkarība nav izdevīga – precīzāk, mazas valsts, kāda ir Latvija, pastāvēšana nevar būt ekonomiski pamatota. Vai, tavuprāt, viņa motivācija Atmodas laikā bija godīga, ja viņš tagad šādi melš? Varbūt viņš ir mainījies?*

Elita Veidemane: Viņš nav mainījies – tieši tāds viņš bija arī tolaik. Atceries, sākumā jau nebija tā, ka daudzi no Tautas frontes runātu par brīvu un neatkarīgu Latviju. Tikai laikrakstam “Atmoda” bija konsekventa nostāde: mūsu avīzes galviņā varēja lasīt – “Par brīvu un neatkarīgu Latviju!”. Mūsu redakcija ar Daini Īvānu slikti satika. Jau tolaik viņš neatbalstīja brīvas un neatkarīgas Latvijas ideju, un, iespējams, arī tagad viņš to neatbalsta.

Ļoti labi atceros, kādā šokā bija Dainis Īvāns par LTF 1989. gada 31. maija

Elita Veidemane, Eduards Pāvuls un Aivars Brīze

rus nesa uz savu čeku un visiem izdalīja. Vai tā varētu būt čekas viedā vadība? Diezin vai. (Smejas).

DDD: *Bet kas tad Daini Īvānu iecēla Tautas frontes vadītāja godā?*

E.V.: Jānis Peters. Jājautā ir viņam, kā un kāpēc viņš to izdarīja. Nebija tā, ka Dainis Īvāns izvirzītos kā cilvēku atbalstīts līderis – viņu gluži vienkārši Tau-

teicu, ka Latvija visticamāk kļūs par federatīvu vienību. Lai gan Eiropas Savienībā ir vērojamas parādības, kas liecina, ka ļoti daudzi negrib šo Eiropas Federāciju, tie ir pavisam mazi iedīgļi. Tāpēc mums katram personīgi ir jāmeģina pārliecināt pēc iespējas vairāk cilvēku, ka latviskums – mūsu vēsture, mūsu kultūra, mūsu mentalitāte – tas ir ārkārtīgi būtisks cilvēka dzīves pamats. Katra mazā salīnā ir svarīga, jo varbūt šīs salīņas beigās savienojas vienā lielā salā, kas paliek virs lavīnas – kā tāds No-asa šķirsts, kurā no katra un visa kā ir pa druskai.

Piemēram, mēs šobrīd sēžam tādā latviskā salīnā – latviešu uzņēmums, latviešu ēdieni, latviešu dzērieni un latvieši ap galdu. Ja mēs būsim cilvēki, kuri tikai runā latviski, bet nekā cita latviska mums vairs nav, tad būsīm tikpat neinteresanti, kāds ir vidējais eiropietis, kas tikai ēd mākslīgas desas un brauc pa labām šosejām. Mums ir jābūt pēc iespējas latviskākiem! Latviskums ir gudrs, latviskums ir skaists. Protams, latviskums nenoliedz citu tautu kultūras. Un, ja man blakus būtu, piemēram, kāds žīdu krogs, es labprāt uz to aizietu, jo mani interesē, kādi ir žīdu ēdieni, dziesmas, dejas un parašas, bet nemēģiniet man uzbāzt židiskumu ikdienā! Nemēģiniet man uzkundzēties! Tas pats, protams, attiecas uz krieviskumu. Man patīk ikvienas tautas kultūra, bet bez uzkundzēšanās – atcerieties, ka jūs Latvijā esat ciemos! Tāpat es būšu ciemos jebkurā citā valstī, un es nemēģināšu viņiem uzkundzēties ar savu mentalitāti, bet ar interesi, laipnību, godu un labvēlību uzņemsu visu, kas tur notiek.

DDD: *Pilnīgi pareizi. Bet varbūt mūsu šodienas problēmas ir sekas latviešu apziņas izpostīšanai okupantu un kolonistu klātbūtnes dēļ?*

E.V.: Jā, tā ir realitāte. Es, protams, negribētu, lai mana meita apprecētos ar kādu cittautieti, bet, ja viņa izraudzīsies tādu, – ko es varēšu izdarīt?

SVARĪGA IR VIDE, KURĀ DZĪVO

DDD: *Jauktās ģimenes vēl nav vistragiskākais, ja vien ģimenē valda latviska vide. Tieši tas, ka latvieši dzīvo nelatviskā vidē, pazudina mūsu tautu. Iedomājies, ja mūsu elpošanas sistēmai ir nepareiza vide, gaisā ir svešas gāzes – mēs slimojam. Ja gurķu dobē iestādīsim, piemēram, kāpostus, tad diez vai iegūsim labu gurķu ražu. Bet Rīgā un citās lielākajās Latvijas pilsētās ir īpaši nelatviska, latviešiem nelabvēlīga vide. Neteikšu, ka krieviska vide ir slikta, bet tā ir laba tikai Krievijā, taču Latvijā tā ir kaitīga. Man taču ir taisnība?*

Elita Veidemane: Protams.

DDD: *Tāpat atkal ir jāatgriežas pie nelaimes cēloņa – tās ir nenovērstās okupācijas sekas.*

E.V.: Jā, tā tas ir. Šī krieviskā vide šobrīd ir palikusi tik uzmācīga un viltīga! It kā jau nekas, bet jūtu, ka šeit nav latviskas vides.

Piemēram, Rīgā Ušakovs Daugavmalā sarīko Jāņus – fantastiski latviešu svētki, un kas var būt vēl latviskāks! Neesmu gan bijusi uz šiem svētkiem, bet, skatoties bildes un runājot ar cilvēkiem, kas tur ir bijuši, es redzu, ka Rīgā šie Jāņi ir ar kaut kādu... krievisku piesitenu.

Turpinājums 7. lpp.

GODINĀSIM MŪSU LATVIJAS BRĪVĪBAS CĪNĪTĀJUS

Gunars Konters

Pretošanās kustības dalībnieks (1940–1941), Otrā pasaules kara dalībnieks (1941–1945), Okupācijas varas tiesāts, katorgu izcietis

Dzimtenes mīlestība, spēja ziedoties un nest upurus, pārcilvēciska drosme un augsta sava pienākuma apziņa bija latviešu karavīrus raksturojošas īpašības, kad viņiem nācās ņemt rokās ieročus, stājoties pret ieburcējiem un aizstāvēt mūsu svētās zemes Latvijas brīvību un godu. Šīs īpašības izpaudās arī latviešu karavīriem Otrā pasaules kara gados. 1943. gada 16. martā Austrumu frontē izvietotā Latviešu leģiona 15. un 19. divīzijas kopējā spēku grupējumā, iecirkņa kaujas operācijā, guva nozīmīgu uzvaru pār nīsto Sarkano armiju, kura, 1940. gada 17. jūnijā iebrūkot Latvijā, gada laikā paspēja iznīcināt valstiskumu, izlaupīt, nežēlīgi iznīcināt ap trīsdesmit pieciem tūkstošiem no tautas zieda: valstsvīrus, izcilākos karavīrus, policistus, aizsargus, intelligences daļu. Par to varmākām bija jāatbild kaujas laukā.

Izbaudot dramatiski smagu, upuriem nestu kaujas ceļu, latviešu karavīri parādīja apbrīnojamu izturību un varonību.

Mūsu dienās 16. marts vairs nav tikai leģionāru, nacionālo partizānu, citu okupācijas varas pretinieku, pretkomunisma cīņās kritušo, mirušo un vēl dzīvo cīnītāju, latviešu zemes un tautas aizstāvju piemiņas diena. Tā ir arī diena, kad jāgodina latviešu karavīru varondarbi kauju laukos, lai mūsdienu un nākamajām paaudzēm atgādinātu kara notikumus – dotu iedvesmu, spēku apziņai būt savu priekšteču cienīgai maiņai.

Jāizsaka nožēla par valsts vadītāju, amatpersonu kanģarismu, glēvulību, izdabājot tautas un valsts nelabvēļiem, naidīgiem spēkiem un neizrādot brīvības cīnītājiem pienācīgo cieņu un atzinību, kā tas ir kaimiņvalstīs Igaunijā, Lietuvā, Polijā, kur tie kā pretkomunisma cīnītāji ir no valsts vadības godināti, apbalvoti ar atzinības apbalvojumu.

Tautas nacionālajiem spēkiem aicinājums: **neizmirst varoņus, īstenos tautas dēlus un meitas!** Vienmēr un visur aizstāvēt bijušo brīvības cīnītāju cieņu un godu. Bet pašiem cīnītājiem vēl ar paceltu galvu un lepnumu atcerēties dalību lielajā cīņā pret sarkano mēri, saviem kauju nopelniem. Nekādas samierināšanās ar okupācijas, ar latviešu tautas iznīdēšanas armijas karotājiem!

Sogad 16. martā – **Latviešu leģiona atceres 70. gadadienā** – aizsargi, aizsardzes kopā ar citu nacionālo organizāciju, sabiedrības daļas, skolu jaunatnes pārstāvēniecībā, pieaicinot vēl dzīvos cīnītājus, svinīgi atzīmēja mūsu tautai tik nozīmīgo vēstures notikumu, pieminā atdzīvinot nozīmīgās kaujas, godinot latviešu karavīru varonības piemērus! Svētbrīdī pie Baltā Krusta tika godināti kritušie, mirušie līdzbiedri.

VIENĪGAIS LĪDZEKLIS – nacionālās pašapziņas atjaunošana

Turpinājums no 4. lpp.

Lai saprastu, ka kaut kas ir mainījies, jāsāk ar okupācijas seku likvidāciju – un nekavējoši! Tas varbūt kādu svešumā esošo latvieti spētu pārliecināt par nopietnām pārmaiņām Dzimtenē. Un tad, kad patiešām sāktos stāvokļa īstena uzlabošanās, varam gaidīt, ka kāds riskēs un uzdrošināsies atgriezties.

Ja tie, kuri pametuši savu Dzimteni, nebija spējīgi cīnīties pret ļaunumu ar nevardarbīgām meto-
dēm, bet viņus vilināja seškārtīgi lielākas mantiskās iespējas, tad, lai tos atvilinātu atpakaļ, ir vajadzīgs, lai šeit būtu seškārtīgi lielākas iespējas nekā Anglijā – vismaz grāmatvežiem tādiem aprēķiniem vajadzētu būt pa spēkam. Citas

iespējas ir vienīgi tad, ja ir augsts nacionālās pašapziņas limenis – ja latviešiem vislielākā vērtība ir Latvijas valsts un apņēmība par to cīnīties. Bet režīms ar savu izglītības sistēmu un internacionālo politiku šajos cilvēkos to nav pacienties ieaudzināt – vienīgi absurdās prātulas par okupantu integrēšanu, uz ko aicina Ēlerte.

Tāda nu tagad ir liela mūsu tautas daļa – zemām personiskajām interesēm pakļāvušies, latvieši pamatīgi ir integrējušies okupantu sabiedrībā.

Nacionālās pašapziņas atjaunošana ir vienīgais līdzeklis šīs nacionālās traģēdijas novēršanā, kas vairs nav pa spēkam pastāvošajam režīmam.

Un tikai mūsu pašu rokās ir tas, cik daudz cilvēku spēsim pacelt un cik aktīvi viņus uzcelsim virs iznīcinošajiem vilņiem.”

Aicinājumu, kura autors bija Pēteris Laķis un grupa izlēmīgu un drosmīgu tautfrontiešu, kas pateica ļoti tieši – Latvijai ir jābūt brīvai un neatkarīgai valstij, nevis “suverēnai Latvijai suverēnā Padomju Savienībā”. Pilnīgi nopietni – es atminos šo situāciju. Ļoti labi atceros arī to, kā viņš izturējās pret laikrakstu “Atmoda”, mani un kolēģiem. Nekad viņš nav bijis nacionālpatriots – nekad.

DDD: *Kā tad viņš nokļuva Tautas frontes vadībā un tapa par Atmodas līderi? Vai tādā kārtā process tika vadīts un ievirzīts kādām personām vajadzīgās slīdēs, lai rezultāts šobrīd, pēc 25 gadiem, būtu tāds, kāds tas ir?*

E.V.: Cilvēkiem, kuri teic, ka Tautas fronti un Atmodu vadīja čeka, es nevaru piekrist. Pieņemu, ka viens otrs LTF līderis arī gāja atskaitīties uz čeku un ceku, gāja saņemt norādes un pavēles, bet mēs, atmodieši, nebijām šādā veidā vadāmi. Pie mums katru piektdienu gan nāca čekists Andris Jumītis, kurš zināja, ka mēs zinām – viņš ir čekists. Viņš nāca pēc laikraksta “Atmoda”, ņēma 10 eksemplārus, ku-

tas frontes Kongresā ielika par LTF priekšsēdētāju.

DDD: *Citiem vārdiem sakot, kādam tas bija ļoti izdevīgi.*

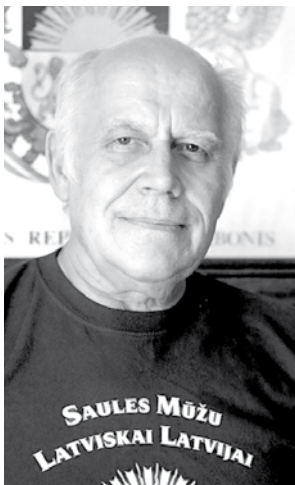
NOASA ŠĶIRSTA CELTNIECĪBA

DDD: *Vēlos mūsu sarunu virzīt ārā no drūmās noskaņas, tāpēc ka ir jābūt iespējai, kā atgūt valsts patiesu neatkarību. Nedrīkstam gaidīt un pasīvi lūkoties, kā lavīna mūs iznīcina – manuprāt, ir jāmeklē aizsardzības līdzekļi. Vai tu esi domājis, kā mainīt cilvēku apziņas, lai valsts stūrī beidzot pagrieztu pareizā virzienā?*

Elita Veidemane: Acimredzot pats galvenais ir vairāk runāt ar cilvēkiem, vairāk par to rakstīt, parādīt aktīvu pretsparu šai lavīnai, kas nāk mums virsū. Domāju, ka izdzīvos salīņas, kas ir pacēlušās virs šīs lavīnas limeņa. Bet šīs salīņas mums ir jārada pašiem. Un tikai mūsu pašu rokās ir tas, cik daudz cilvēku spēsim pacelt un cik aktīvi viņus uzcelsim virs iznīcinošajiem vilņiem.

Es jau sarunas sākumā

NETĪRĀS ROKAS NOST NO “DDD”!

Lotārs Stūre

*PSRS okupācijas
režīmā politiski
represēts brīvības
cīnītājs*

Tagad svešumā – ASV

Mani ļoti pārsteidza iepriekšējā numurā aprakstītie meli un nomelnošana, kas vērsta pret patriotisko laikrakstu “DDD”. Nepatiesības tika publicētas trimdas laikrakstā “Latvija Amerikā” lasītāja (Ata Skalberga) vēstulē. Tikai vienu nevaru saprast – kādēļ bija vajadzīgs veikt šo provokāciju, un kādu labumu iegūst tā veicējs? Liekas, “DDD”, ne kāds cits autors laikraksta slejās naida cēlāju nekad nav pat pieminējis.

Atereros, ka nesen “DDD” vārds trimdas laikrakstā atkārtoti parādījās pie manām atklātajām vēstulēm Saeimas deputātiem, prasot atmaskot čeku. Minēju “DDD” kā vienīgo brīvo un bezcenzūras laikrakstu Latvijā, kurš nebaidās paust patiesību un, protams, noraut masku VDK. Atklāto vēstuli, kas veltīta Saeimas darboņiem, es nosūtīju arī “NRA”, “Dienai”, “Latvijas Avīzei”, bet neviena to nepublicēja un pat neatbildēja. Vienīgi latviskā “DDD” nebaidījās publicēt prasību bendes no VDK celt dienas gaismā. “DDD” ir kā brīvības bākguns citu cenzēto propagandas lapu vidū.

Kādēļ naida izplatītajam nepatīk, ka gaismā ceļ latviešu slepkavas – VDK? Par to, ka viņam tas ļoti nepatīk, var secināt – viņš nepievienojās šai akcijai un acimredzot baidās no maisu atvēršanas. Ja viņš būtu īsts latvietis, tad to būtu atbalstījis. Laikam jau pats nav tik tīrs ar savu pagātnei.

Man kā ilggadējam “DDD” abonentam un arī cietušajam no čekas terora tas ir liels apvainojums, ka, man publicējoties godātajā “DDD”, var uzskatīt par VDK spiegu. Tādēļ es lūgšu “DDD” publicēt manu Apsūdzības rakstu 1981.gada 6.–9. jūlijā Augstākajā tiesā, lai apmelošajam pierādītu, ka “DDD” publicējas latviešu patrioti, okupācijas represijas cietušie un godīgie latvieši. Jo “DDD” ir vienīgais laikraksts Latvijā, kurš aizstāv latvju tautu un 18. novembra Latviju bez oku-

pantiem un kangariem. Vēlos pajautāt, ko darīja apmelojumu autors okupācijas terorā, kad es prasīju brīvību Latvijai?

Ja runājam par citiem laikrakstiem Latvijā, tad ir jāatzīst, ka tur valda liela cenzūra. Tie kalpo saviem saimniekiem un partijām un, ticamāk, ir arī saskare ar VDK, Maskavu vai Briseli. Bet ar latvju tautu šiem latviski rakstošajiem laikrakstiem saiknes noteikti nav. Tie ir svešu propagandu vēstoji izdevumi. Man nekad nav izdevies tur ievietot kādu rakstu. Starp citu, lai atmaskotu VDK, es vērsos arī pie interneta portāliem – “Apollo”, “Delfi”, “TVNET”, “Puaro”, un arī tur man parādīja pigu. Trimdā pie bezcenzūras un brīviem laikrakstiem, manuprāt, ir pieskaitāms pieminētais “Latvija Amerikā”, “Austrālijas latvietis”, arī “Laiks”. Domāju, ka pret VDK labvēlīgāka ir otra Austrālijā iznākošā avīze “Latvietis” un “Brīvā Latvija”, jo no tiem nav ziņas, ka mans raksts būtu publicēts, nav pat atbildēts. Starp citu, okupācijas terorā un laikā pēc Atmodas ļoti patriotisks bija laikraksts “Latvija VFR”, kur man izdevās publicēt PSRS vergu režīmam nepatīkamus rakstus.

Latvijā cenzūra ir arī interneta komentāros. Vistīgrāk tos cenzē “LA”, tur pastāvīgi izdzēs komentārus, un 2 reizes es pat tiku bloķēts. Komentāru brīvība ir “NRA”, bet publikācijās, iespējams, esmu nevēlama persona. Pirms 10 gadiem vairāk nekā stundu es pabiju “viltus” Latviešu avīzes redakcijā, “bosa” Serdāna kabinetā, lai dabūtu atļauju čeku atmaskojošam rakstam. Serdāns nebija *pielaužams* un teica: “NE!”

Pirms vairākiem gadiem “Treju vārtu” izdevēja J. Rumbergas kundze solījās ievietot čeku un VV-F atmaskojušu rakstu, vienīgi esot jāsaņem Ata Skalberga akcepts. Viņš tur esot kā redaktors vai cenzors. Pēc laiciņa Rumbergas kundze atrakstīja, ka tomēr nevarēs publicēt, jo pret to krasi esot nostājies Atis Skalbergs. Ja viņa to iespīestu, tad Skalbergs aizietu, un viņa to negribot. Divaini, viņš ārēji tēlo latvieti, tomēr dara pretējo, kas nebūtu jādara latvietim. No kā būtu jābaidās Skalbergam, atmaskojot čeku?

Latvju tautai ir drošs balsts un aizstāvis, un tas ir viens vienīgais latvju tautas laikraksts “DDD”, kurš vienmēr cīnās par latvisku 18. novembra Latviju.

Es bieži pieminu politisko farsu un represijas, no kurām cietu par patiesības paušanu, tāpēc lūdzu publicēt fragmentu no Apsūdzības raksta, lai visi iepazīstas, ka tolaik baļu atmosfērā, kad daudzi baidījās pat skaļi paklepot, arī bija iespējams pretoties.

Turpinājums 8. lpp.

AIZSARGIEM – JUBILEJA!

Gunārs Dzenītis

Aizsargs

Pirms 94 gadiem 20. martā latviešu tautas neatkarības cīņu grūtākajā brīdī tika radīta Aizsargu organizācija.

Atskatoties pagātnē, redzam, ka šis pirmais latviešu tautas paš aizsardzības brīvības spēks, uzticīgi kalpodams savai tautai un valstij, ir veidojies un audzis kopā ar mūsu valsti līdz spožam uzplaukumam brīvajā Latvijā un kā pirmais ticis iekarotāju iznīcināts 1940. gadā, jo šos brīvprātīgos patriotus ienaidnieks uzskatīja par galvenajiem

Aizsargu organizāciju apstiprināja Latvijas pavalstnieku ievēlētā valsts pārvaldība – Latvijas Republikas Pilsoņu Kongress.

Patlaban apstākļi latviešu tautai ir visbīstamākie visā tās vēsturē, jo iebrucēju darbības dēļ, kas vērsta uz latviešu iznīcināšanu un izklidināšanu (lai panāktu, ka šie svešautieši – kolonisti ir likumīgi Latvijas iedzīvotāji), ir apdraudēta latviešu tautas eksistence un valsts patstāvība.

Ienaidnieki dara visu iespējamo, lai kaitētu Latvijas Aizsargu organizācijai, viņi liek lietā visnēkrietnākos līdzekļus, lai to iznīcinātu, apmelojot

**Latviešu tautas ienaidnieki
nesnauž, bet dara visu, lai ar
iekšējām nesaskaņām grautu
un šķeltu vienu veselū, vienotu
Aizsargu organizāciju.”**

Latvijas tautas brīvības aizstāvjiem, tāvad iebrucēju pretiniekiem.

Spītējot 50 gadus ilgā iebrucēju terora smagajām sekām, kā arī apspiedēju un to atbalstītāju pretestībai, reizē ar latviešu tautas uzdrīkstēšanos sākt atjaunot neatkarību 1990. gada 17. maijā atdzima Aizsargu organizācija ar mērķi atkal aizsargāt savu tautu un valsti.

1919. gadā Aizsargu organizācijas veidošanu atbalstīja Latvijas Pagaidu valdība. Šolaiku atjaunoto

un apkarojot no ārpuses un šķēlot no iekšpuses. Pirmais iebrucēju upuris bija Aizsargu organizācijas atjaunotāju vadonis Jānis Rība, kuru no mugurpuses zemiski nošāva kāds glēvstībai, reizē ar latviešu tautas apspiedējs. Varas birokrātija traucē Aizsargu organizācijas pilnvērtīgu atjaunošanas procesu – šobrīd tā var darboties vienīgi biedrības statusā ar daļējām rīcības iespējām.

Latviešu tautas ienaidnieki nesnauž, bet dara visu, lai ar iekšējām nesa-

15. Liepājas aizsargu pulka jātnieku nodaļas aizsargi 15. maija parādē. (1936.-1940. gadi)

Fotogrāfs: nav zināms

skaņām grautu un šķeltu vienu veselū, vienotu Aizsargu organizāciju. Ir jāatbrīvojas no iekšējiem nodevējiem, lai visi aizsargi Latvijā apvienotos vienotā, spēcīgā Aizsargu organizācijā un izvērstu darbu pagastos, ciemos un pilsētās, un tur izveidotajās nodaļās notiktu radošs galvenais aizsargu darbs kārtības nodrošināšanā.

Tikai kopīgi mēs uzveiksim ienaidniekus – ja būsīm Latvijas nacionālie patrioti. Katram latvietim ir jāklūst par aizsargu, katrai latvietei ir jāklūst par aizsardzi, visiem jauniešiem ir jābūt jaunaizsargiem un jaunaizsardzēm. Ja visa tauta ir organizēta, zinoša, protoša, drošsirdīga, tad tā ir neuzvarama.

Domāju, ka laika nav daudz līdz brīdim, kad aizsargiem Latvijā ir jābūt it visur – lai saglabātu kār-

tību un savu valsti! Ir jābūt gataviem, ka pēc lata apmaiņšanas pret eiro un ekonomiskās neatkarības zaudēšanas Latvijā var risināties nemieri tāpat, kā tas ir Grieķijā, Spānijā, Portugālē un citās valstīs. Zinot, ka Latvijā ir milzīgs skaits naidīgu svešautiešu, situācija, lai nosargātu kārtību un neatkarību, var būt daudz nopietnāka nekā citās valstīs. Ir jāgatavojās steidzami, savlaicīgi un kvalitatīvi – lai visur paš aizsardzības sistēmā ir organizēti aizsargi.

Apsveikums visiem īstiem Latvijas patriotiem, aizsargiem, aizsardzēm, jaunaizsargiem, jaunaizsardzēm Aizsargu organizācijas dibināšanas 94. gadadienā ar vēlējumu sasniegt labus panākumus neatkarības stiprināšanā un mērķu piepildīšanā, un stipru veselību!

VAI ARĪ POLICIJĀ DARBOJAS BEZMUGURKAULNIEKI?

Andris Petrovs

žurnālists

Par Latviešu leģionāru piemiņas dienu – 16. martu – var izteikties visdažādākajās kategorijās, kas teksta ziņā aizņemtu neskaitāmas lappuses, tāpēc šoreiz sākumā palūkošos caur dažu divainu salīdzinājumu prizmu.

16. marts bieži ar pretmetiem tiek salīdzināts ar 9. maiju, proti, cik solidi tiek pieminēti latvju karavīri un ar kādu balagānu tiek slavināti latviešu slepkavas un okupanti, kuri nodarbojās ar banditismu visās tā izpausmēs. Bet vai šie datumi vispār ir salīdzināmi? Kā var salīdzināt cilvēkus, kuri cīnījās par savu valsti, ar cilvēkiem,

kuri to okupēja, kuri slepkavoja tās pamatiedzīvotājus, kuri nodarbojās ar izvarošanām, laupīšanām, graušānām, marodierismu utt.? Tas patiesi šķiet divaini. Vēl divaināk ir tas, ka līdz pat šim brīdim 9. maijs nav aizliegts ar likumu – šajā datumā taču tiek slavināta Latvijas okupācija! Bet, kā zināms, likumus pieņem Saeima. Un ko gan mēs varam gaidīt no, piedodiet, *bezmugurkaula glumekļu masas*, kura pat Latviešu leģionāru piemiņas dienu nespēj atzīt par oficiāli atzīmējamu datumu?

Šā gada 16. marts paliks atmiņā ar okupantu īpašu nekaunību un kārtējiem meliem. Vispār nav izskaidrojams, kā policija varēja pieļaut, ka pie Latvijas neatkarības simbola – Brīvības pieminekļa – tika popularizēta Latvijas okupācija??? Ir jau ierasts, ka visas planētas noziegumus okupanti piedēvē latviešu leģionāriem, pirms tam noziegumu skaits tiek pareizēts kā minimums ar 100 (salīdzinājumam paņēmu pērnā gada 16. marta piemēru, kad kāds okupants, turēja plakātu, kurā bija teikts, ka leģionāri Salaspilī nogalinājuši 78 000 ebreju, taču zi-

nāms, ka Salaspils nometnē, kā liecina vēsturiskie avoti, bojā gāja no 500 līdz 1000 ebreju). Īsāk sakot, vēlos pateikt, ka, saskaņā ar okupantu murgojumiem, sanāk, ka latviešu leģionāri ir nogalinājuši tik daudz cilvēku, cik vispār uz planētas nekad nav bijis. Taču šī gada okupantu meli izpaužas ne tikai skaitļos, bet arī faktos. Tā, piemēram, vairākkārt leģionāriem tika piedēvēti Arāja noziegumi, taču visiem ir zināms, ka Viktors Arājs bija SS šturmbranfiers, kurš kopš 1941. gada darbojās Vācijas drošības policijā, bet latviešu leģions tika izveidots tikai

1943. gadā. Pavisam divaini ebreju slepkavības tika apvainots latviešu aviators Herberts Cukurs, kurš daudz avotos ir minēts kā ebreju glābējs.

Pēc šā gada Latviešu leģionāru atceres dienas ir vēlme uzdot daudzus jautājumus, taču galvenais būtu tāds: vai Latvijai vispār ir vajadzīga policija, ja tā pie valsts neatkarības simbola – Brīvības pieminekļa – brīvi ļauj izpausies okupantu un latviešu slepkavu aizstāvju bandai, kas atklāti nostājas pret Latvijas neatkarību un uzbrūk cilvēkiem, kuri cīnījās par Latvijas brīvību?

IZDZĪVOS TIE, KAS PACELSIES!

Turpinājums no 5. lpp.

Elita Veidemane: Ušakovs ir tik viltīgs, slīpēts un tālredzīgs, ka viņš spēj šo it kā latvisko vidi padarīt par krievisku. Viņš runā latviski ar vieglu krievu akcentu, it kā atbalsta latviešu svētkus un vienlaikus ar visu sirdi un dvēseli piedalās 9. maija svinībās, kas ir īsteni krieviski impēriski okupantu svētki.

DDD: *Un viņš nobalso arī par krievu kā otru valsts valodu Latvijā.*

E.V.: Tieši tā. Tad kurā brīdī man ticēt Ušakovam – kad viņš taisa Jāņus, vai tad, kad piedalās 9. maija izdarībās?

DDD: *Var ticēt, ka viņš Jāņus taisa, lai padarītu tos par okupantu svinībām.*

E.V.: Gan jau sāks tur skanēt arī krievu dziesmas... Ja būs pieprasījums, tad būs arī piedāvājums.

LIBERASTISMS PŪDĒ, ZOMBĒ UN NOKLUSĒ

DDD: *Tu teici, ka vienīgā iespēja, lai kaut ko mainītu, ir pašorganizēšanās – darbības, kas veicina latvisku salīņu veidošanos?*

Elita Veidemane: Tikai! Citu veidu es neredzu, vēlēšanas neatrisinās šo jautājumu. Rīgā, domāju, atkal uzvarēs Ušakovs, jo viņš ir “uzspiedis” arī uz sociālā jautājuma.

Padomā, kā tiek būvētas celtnes, arī valsts celtnē? Tas notiek no apakšas, no pamatiem, bet valsts pamatos ir jābūt ideoloģijai, kuras mūsu valstī nav.

Toties mums ir tā saucamais “Nacionālais attīstības plāns” – kaut ko smieklīgāku es savā mūžā vēl neesmu lasījusi.”

DDD: *Liberālisma ideoloģija ir!*

E.V.: Protams, tā ir. Tā nāk no Eiropas – jau gata va un sapakota.

DDD: *Un tā sapūdē Latvijas valsts pamatus. Mums nav nacionālas valsts ideoloģijas, okupanti bradā mūsu zemi, lats tiek likvidēts...*

E.V.: Toties mums ir tā saucamais “Nacionālais attīstības plāns” – kaut ko smieklīgāku es savā mūžā vēl neesmu lasījusi. Un visi par to nobalsoja, jo nekā labāka mums nav... Bet kur ir nacionālas valsts attīstības plāns?

DDD: *Valdošajam režīmam tas būtu kaitīgs.*

E.V.: Jā, tas būtu kaitīgs visiem liberastisma apoloģētiem.

Aivars Brīze (mūsu sarunā klausoties): Diemžēl tikai mazs, mazs procents ir to cilvēku, kas

spēj analizēt situāciju, gara acīm redzēt un saprot, kā viss notiek patiesībā, jo apziņas tiek *zombētas*, un tā tas ir visās valstīs. Par to presē neraksta. Mēs taču tik maz zinām, kas notiek pat mūsu kaimiņos – Lietuvā, Igaunijā, bet par Poliju, Ungāriju nezinām neko, kā viņi tur cīnās. Mēs to nezinām, jo nedrīkstam zināt, lai netiektu atrasti domubiedri arī citās valstīs. Žurnālistiem būtu tas jāatspoguļo, taču viņi nekalpo savu nāciju interesēm un visu noklusē vai sagroza.

Elita Veidemane: *Liberastisma ideoloģija paredz, ka mums nav jāzina, kas notiek citās nācijās un valstīs, jo tas būtu kaitīgi tās apoloģētiem.*

DDD: *Tieši tāpat citi nezina arī par mums.*

E.V.: Viss ir iekārtots tā, ka nevajag zināt neko.

DDD: *Mēs runājam par kaimiņvalstīm, par Eiropu, bet daudzi jau nezina pat to, kas notiek tepat Latvijā. Dainis Ivāns televīzijā pavisam nopietni sacīja, ka tautai nav arī pašai jādomā – to dara, viņaprāt, gudrāki cilvēki, kuri ir pie varas... Lūk, tāpēc, ja, piemēram, Aivars Gardas kaut ko nacionālu uzrakstīs, atgādinās par nenovērtējam okupācijas sekām un iebildīs pret eiro ieviešanu, tad tiks atrastas desmit “gudrākas” personas, kas paziņos, ka viņš ir naida kurinātājs, čekas aģents, nodevējs vai vēl kāds cits briesmonis, lai tikai, nedod Dievs, kādā Latvijas lauku sētā kāds nesadomā pievienoties Aivara Gardas uzskatiem.*

Ja nelīdz nomelnošanas kampaņa, un cilvēki tik un tā sāk domāt, tad tiek likti lietā Aivara Gardas teiktā noklusēšanas paņēmieni.

E.V.: Protams, tā tas notiek.

DDD: *Runājot par nomelnošanu – nesen kāds mūsu lasītājs no Kanādas atsūtīja laikrakstā “Latvija Amerikā” publicētas Ata Skalberga vēstules kopiju, kurā “DDD” tiek dēvēts par čekas izdevumu, mēs tiekam saukāti par čekistiem.*

E.V.: (Smejas). Varbūt viņš pats tāds ir! Ja nopietni – ar kalķīti, kas rodas smadzenēs, ir grūti cinīties...

DDD: *Ar kalķīti?*

E.V.: Jā, ja smadzenes apkalķojas, cilvēks sāk kaut ko domāt pilnīgi greizi, tā gadās, un tad ne tas vien tiek uzrakstīts. Kā

smejies, visi reiz paliksim veci...

Bet, ja mēs apskatām dziļāk šo negadījumu, tad, protams, tas nav nejaušs. Kā jau runājām, oficiālā politika, ideoloģija tiek vērsta uz to, lai pārliecinātu latviešus, ka būt patriotam un nacionālistam, aizstāvēt savu tautu un valsti nav stilīgi – tie ir novecojuši ieradumi, kuriem nav vietas mūsdienu Latvijā. Tas nemitīgi tiek skandināts, un nezinošs cilvēks tādu Skalberga sacerējumu var uztvert nopietni, kaut arī šāda, piedodiet, muldēšana par avīzes “DDD” veidotājiem kā par kaut kādiem čekas aģentiem ir stulba.

DDD: *Skalbergs mūs brutāli apvaino, arī mani kā avīzes galveno redaktori.*

E.V.: Protams, ka apvai-

Ja mēs paklausimies šim liberastisma teorijām, tad nekad nespēsīm nosargāt nedz latviskumu, nedz savu valodu, nedz kultūru – pilnīgi neko.”

no. Jo tas, ka cilvēks vai cilvēku kopa ir nacionāla un patriotiska, to arī nozīmē, ka viņi tādi ir, nevis to, ka viņi, izdodami nacionāl-patriotisku avīzi, ir čekisti. Nesaprotu, par ko te vēl spriedelēt?!

Aivars Brīze: Bislans Abdulmuslimovs, kad bijām pie viņa uz interviju, sacīja, ka Staļins ir apstrādājis mūsu tautu, mūsu genofonds ir sačakarēts, un mēs vairs nevaram cerēt, ka būsīm gudra nācija... Tātad esam jau nolemti? Tomēr, ja jau ar mums tā ir noticis, tad mums ir jādara viss iespējams, lai radītu vismaz nelielas gaismas salīnas.

DDD: *Tautas genofonds tiek sabojāts, samaitājot tautas raksturu. Zīmīgi, ka tieši latviešiem nākas piedzīvot vislielākos pārbaudījumus. Tieši Latvijā no visām Baltijas valstīm tika iepludināts visvairāk kolonistu, tieši šeit šobrīd valdība visaktīvāk un brutālāk dara pāri savai tautai. Varbūt tas liecina par mūsu tautas apslēpto spēku, no kura baidās?*

Elita Veidemane: Gribetos ticēt, ka tas tiešām tā ir, jo, ja latviešu nācija, kas veidojusies no sikākām baltu grupām, gadsimtu gaitā, kad mūs mēģināja samidīt, iznīcināt, izšķīdināt, to visu ir izturējusi, tad tas nozīmē, ka tiešām esam spēcīgi. Bet tagad mūs mēģina pazemot un iznīcināt ar dažādām ideoloģiskām liberastisma manipulācijām, kuras tiek realizētas, sadarbojoties valdībai ar žurnālistiem. Tas liecina, ka latvieši ir

diezgan stingra nācija, pret kuru acimredzot ir jācinās ar ļoti smagām metodēm.

Aivars Brīze: Tas ir vislielākais noziegums, vissmagākais genocīds – mūsu tauta metodiski tiek iznīcināta visādos veidos. Arī latviešu braukšana prom no Latvijas par to liecina.

IKVIENAM IR JĀIET UN JĀRUNĀ!

DDD: *Varbūt kaut ko varētu novēlēt latviešu žurnālistiem, ja nu kāds lasa mūsu avīzi...*

Elita Veidemane: Lasa! Es novēlētu katram domāt ar savu galvu tādās morāli ētiskās kategorijās, kas ir iedotas no vecā-

TRAĢISKIE VĒSTURES NOTIKUMI, NEVIS MĪTI

Miervaldis Ceimurs

1991. gada barikāžu dalībnieks

Decembrī Latvijas Universitātē notika vēsturnieku diskusija jeb bēdīgi slavenā “zin.doktora” Kaspars Zeļļa grāmatas “Ilūziju un bailu mašīnērija. Propaganda nacistu okupētājā Latvijā: vara, mediji un sabiedrība (1941–1945)” atvēršanas svinību daļa. Šo grāmatu es noteikti neiegādāšos, jo man pietiek ar sašutumu, kuru radija avīzē “Diena” (2005. g.) un grāmatā “Mīti Latvijas vēsturē” (2006. g., sastādījis K. Zellis) publicētais K. Zeļļa ciniskais raksts “Baigais gads” – mīts un

no viņa dzejoļa “Baiga va-sara”:

Laiks šovasar vairs neies vecās slīdēs,

Būs puķes skumjas, bišu medus rūgtis.

Uz tāliem ciemiem kumelš netiks jūgts,

Un jasmīns zarains maijā neuzziedēs. [...]

Vējš miglu sarkanu pār laukiem dzīs,

Bez laika kokiem augļi nokritīs,

Par nastu būs, kas ir, un tas, kā nava.

[...]

Dzejoļa pilns teksts bija publicēts 1939. gada decembrī žurnālā “Sējējs”, tas pravietiski attēloja nākamajā gadā mūsu dzimtenē pārdzīvoto. Par vēstures patiesībām, par reālajiem

Vēlos atgādināt vēstures mitologiem, ka pasaules karš sākās nedēļu pēc divu agresoru (PSRS un Vācijas) noslēgtā līguma (1939. gada 23. augustā), ar kuru Latvija tika nodota PSRS interešu sfērā.”

tā evolūcija”. Pievērsiet uzmanību – komunistiem raksturīgi autors vārdus “Baigais gads” ir līcis pēdīnās, tādējādi, manuprāt, uzsverot savu ironisko attieksmi, līdzīgi, kā to darīju es, rakstot vārdus “zin.doktors” pēdīnās.

Pamatots ir latviešu, it īpaši vecākās paaudzes, kuri pārdzīvoja 1940.–1941. gada bolševiku okupācijas šausmas, sašutums par K. Zeļļa vēsturiskās patiesības ignoranci un vēstures falsifikāciju. Sašutumu par to “Latvijas Avīzē” izteica arī Biruta Gereiša.

Vēlos atgādināt vēstures mitologiem, ka pasaules karš sākās nedēļu pēc divu agresoru (PSRS un Vācijas) noslēgtā līguma (1939. gada 23. augustā), ar kuru Latvija tika nodota PSRS interešu sfērā. Abi agresori septembrī uzbruka Polijai, to sagrāva, sagūstītos poļu virsniekus PSRS bendes nošāva Katīnā, Latvijā bija jāielaiž krievu armijas “drošības” kontingents, kas pēc apjoma bija lielāks par Latvijas armiju. 1940. gada jūnijā PSRS nostiprinājās savā interešu sfērā Baltijas valstīs: vispirms okupēja Igauniju, Lietuvu un tad Latviju. Pirms tam, 14. jūnija naktī, notika uzbrukums Latvijas robezsargiem un viņu ģimenes locekļiem. Maslenkos tika nogalināti 6 robezsargi un ģimenes locekļi, pāri robežai tika aizdzīti 43 robezsargi un apkārtnes iedzīvotāji, kuri mēģināja nodzēst uzbrucēju aizdedzināto robezsargu mītni. Tā sākās okupācija, Baigais gads, kas nebija mīts, bet traģiska patiesība, ko pravietiski paredzēja mūsu ievērojamais dzejnieks, patriots Edvarts Virza. Cītešu divus pantus

notikumiem ir jāstāsta tautai, nevis diplomātišķi jāklusē. Ja pirmās brīvvalsts valdītāji nebūtu noklusējuši genocīdu pret latviešiem Krievijā (1937.–1938.), kad PSRS represēja gandrīz 200 000 mūsu tautiešus (80 000 no viņiem tika nogalināti), tad 1940. gada 17. jūnijā Rīgā būtu mazāk tanku bučotāju – latviešu, būtu jāpietiek ar Maskavas priekšpilsētas krieviem un Marijas ielas židiem.

Uzskatu, ka arī tagad mums ir jāstāsta jaunākām paaudzēm par pārdzīvoto sarkano teroru, par to, kā un kāpēc 1941. gada 1. jūlijā latvieši Rīgā sveica vācu karavīrus, pēc šausminoši sakropļoto čekas upuru atrakšanas brīvprātīgi pie-teicās policijas bataljonos, vēlāk latviešu leģionā, lai varētu cīnīties pret bolševikiem, nevis par vāciešiem.

Pateicos patriotam Leonardam Inkinam, kurš organizēja grāmatas – fotoalmanaha “Baigais gads” atkārtotu izdošanu 90-tos gados. Šie šausminošie fotoattēli par okupantu zvērībām Latvijā (1940.–1941.) kļiedē mī-tus, par kuriem patik filozofēt K. Zellim un tamlīdzīgiem darboniem. Šo attēlu un dokumentu krājumu ir veidojuši Pauls Kovaļevskis, Oskars Norītis un Miķelis Goppers (ģen. Kārļa Goppera dēls – ģenerālis arī bija nomocīto vidū), un tā pirmais izdevums tika publicēts Rīgā 1942. gadā. Šos šausminošos atrakumu skatīja arī mana māte, kuru čeka apcietināja 1941. gada aprīlī. Atkārtotai, nerediģētai grāmatas izdošanai patriotiski objektīvu vērtējumu ir uzrakstījis mācītājs Kārlis Zuika.

Intervēja Līga Muzikante

NETĪRĀS ROKAS NOST NO “DDD”!

Turpinājums no 6. lpp.

OKUPĀCIJAS REŽĪMA APSŪDZĪBAS RAKSTS

Pamatojoties uz augstāk teikto, tiek apsūdzēts:

Stūre Lotārs Alberta d. (...), bezpartejisks, latvietis, (...) strādā konditorejas fabrikā “Laima” par elektrīki, (...)

Par to, ka viņš 1980. g. oktobrī savā darba vietā konditorejas fabrikā “Laima”, kas atrodas Rīgā, Miera ielā 22, pašrocīgi izgatavoja, uzrakstot priekš ārzemēm sacerējumu ar apzināti nepatiesiem izdomājumiem, kuri diskreditē Padomju valsts un sabiedrisko iekārtu, un pēc tam šo sacerējumu uz 6 lapiņām noslēpa sešās šokolādes tāfelītēs, ieliekot katrā tāfelītē pa vienai lapiņai. 1980. gada 13. oktobrī minētās šokolādes tāfelītes ar Stūres Lotāra izgatavotajiem sacerējumiem viņa sieva Stūre Stefānija nodeva Rīgas muižnīcā nosūtīšanai H.Celmiņai, kura dzīvo ASV, Ņujorkā, un Skaidritei Jansonei, kura dzīvo Zviedrijā, Norsborgā. 1980. gada 28. oktobrī minētais sacerējums Rīgas muižnīcā tika atrasts un izņemts.

Tā Stūre Lotārs savos izgatavotajos un ASV un Zviedrijā izplatīšanai paredzētajos rakstveida sacerējumos ierakstīja apzināti nepatiesus izdomājumus, kuri diskreditē Padomju valsts un sabiedrisko iekārtu, un proti,

– it kā vairāk kā 10 gadus Latvijā veikalos nav latviešu ābece;

– it kā PSRS un Vācijas reiha 1939. gada draudzības līguma slepenā pielikumā pastāv punkts par Latvijas un Baltijas oku-

pāciju;

– it kā pastāvēt prasība, lai PSRS izved karaspēku no visām svešām teritorijām: Afganistānas, Baltijas, un tautām ļauj brīvi izvēlēties valsts iekārtu;

– it kā pastāvēt prasība, lai PSRS atbrīvo visus politiskos ieslodzītos no cietumiem un psihiatriskām iestādēm;

– it kā pastāvēt latviešu valodas diskriminācija;

– it kā PSRS nerūpējas par veciem cilvēkiem;

– it kā PSRS varas iestādes piekopj vardarbību pret viņa ģimeni;

– it kā latviešiem nav nekādu tiesību;

– it kā viņa ģimene esot nonākusi verdzības laikmetā XX gadsimtā PSRS, un ka Madrides konferencei esot jāpalīdz mūsu tautas taisnīgas lietas labā.

Tādējādi Stūre L., izgatavojot ASV un Zviedrijā izplatīšanai paredzētos rakstveida sacerējumus, kuri tikai izņemti Rīgas muižnīcā 1980. gada 28. oktobrī un kuru saturs diskreditē Padomju valsts un sabiedrisko iekārtu, izdarīja noziegumu, kas paredzēts Latvijas PSRS KK 183¹.p.

Pamatojoties uz Latvijas PSR KPK 211.p., krimināllietā nosūtāma Latvijas PSR prokurora vietniekam apsūdzības raksta apstiprināšanai un nosūtīšanai pēc piekritības izskatīšanai pēc būtības Latvijas PSR Augstākai Tiesai.

Apsūdzības raksts sastādīts Rīgā, 1981. gada 3. jūnijā.

Latvijas PSR prokuratūras sevišķi svarīgu lietu izmeklētājs jaunākais tieslietu padomnieks G.Grutups

NOŽĒLOJAMI UN PRETĪGI...

Steidzīte Freiberga

LNF priekšsēdētāja vietniece

16. marts allaž ir bijis pārbaudes akmens mūsu valsts vadītājiem un politiķiem. Un nekad viņi nav parādījuši mugurkaulu un rūpes par savu tautu. Viņi ir apliecinājuši vienīgi negodu un necieņu latviešu tautai.

Šogad krievvalodīgie, fašistiskie okupanti kārtējo reizi banāli iesplāva galvenokārt tieši mūsu valsts pārvaldītāju (kas ir tik centīgi iztapt okupantiem) ģimjos. Šo brutālo, skaļo okupantu akciju pie Brīvības pieminekļa, lai neļautu latviešiem godināt savus brīvības cīnītājus, vēl apsargāja mūsu drošības orgāni (!). Nespēju iedomāties, ka vēl kādā valstī pasaulē kolonisti drīkstētu kaut ko tādu atļauties – rupji demoralizēt pamattautas piemiņas pasākumus, kā tas notiek Latvijā. Vai tiešām nav kauna rādīt pasaulei kaut ko tik absurdu – tādu okupantu visatļautību? Ar “smirdošu koku” likuma ietvaros okupantus būtu likumīgi jāpadzen no šienes, kā to jau ir darījušas citas tautas, atbrīvojot savas zemes, nevis jāgādā

par viņu neaizskaramību!

Nožēlojamas ir arī mūsu politiķu un politologu (kā Ļjaba) “gudrību pārles”, ka 16. marts esot kaut kāds politiķu izdevīgums, un pasaule, lūk, nekad nesa-
pratišot...

Politikājiem tas varētu būt izdevīgi vienīgajā gadījumā, proti, ja viņi parādītu izpratni, ka 16. marts ir moments, kurš apliecina, ka mūsu tauta vēl nav izcīnījusi patiesu brīvību, par ko karoja nacionālie brīvības cīnītāji, jo okupanti vēl brādā mūsu zemi un piesmej latviešu tautu. Tātad cīņa vēl nav galā – mums tā ir jāturpina līdz okupācijas seku likvidācijai. Ja politiķi to atbalstītu – tauta noteikti saprastu un nestu viņus uz rokām.

Bet, ja uztraucamies, ka kaut ko pasaule nesa-
pratis, tad vispirms ir jā-
uzplauj visām taisnīguma

un brīvības cīņām vēsturē un jāiet rūpūs – zemāk par zāli. Šādu stāvokli mūsu varturi un politikāņi tagad ir ieņēmuši un uzspiež arī tautai. Šāda veģetācija ir nožēlojama un pretīga! Kur tad paliek Radības kronis (cilvēks), kas iet evolūcijas ceļu?!

Kā tas ir iespējams, ka valsts vadītāji tik ļoti neieredz savu tautu, lai uz ceļiem rāpotu kolonistu priekšā?! Runāt par sirdi šeit ir lieki – tik cildena kvalitāte kā sirdsgudrība, viņiem ir gājusi secen. Bet vēl ir saprātīgums. Un, ja valsts pārvaldītājiem nav tik daudz saprāta, lai apjēgtu, ka ikvienam cilvēkam, it īpaši valsts vadībai, primārais uzdevums ir savas tautas pastāvēšana un attīstība – nu, tad ir jālaizās uz grunti ar visu dziesmu grāmatu un dančiem!

LATVIETI, MOSTIES, LAIKS NEGAIDA!

Latviešiem – BŪT vai NEBŪT!

Dr. Valdis Šteins

Triju Zvaigžņu ordeņa komandieris

VEIKSMES STĀSTS

Turpinājums no “DDD” Nr.4(282)

Šī raksta mērķis nav analizēt valsts ekonomisko stāvokli, bet, runājot par Tautsaimniecību kopumā, jāteic, ka tā gluži vienkārši ir likvidēta. Turpina darboties lobētie svešzemnie-

notiekošo Latvijā katrs no jums var papildināt ar saviem vēl rūgtākiem dzīves piemēriem. Eiropas Savienoto Valstu muklājs mūs iesūc aizvien dziļāk un dziļāk. Vai mēs jau esam tik dziļi ierauti, ka vairs nespēsim izrauties no akača? Tas velk ar milzu spēku, un mēs bezpalīdzīgi norauģāmies, kā apkārt turpinās dzīve, bet jau bez mums. Kas vēl var, tas aizbēg uz ārzemēm, jo dzīvot taču gribas Pa-Saulē, nevis Aiz-Saulē.

Mūsu, latviešu, garīgajai pasaulei uzbrukums notiek no visām pusēm. Svešu vērtību invāzija gāžas kā cunami pār latviešu prātiem, cenšoties aizslaucīt visu senču mantojumu. Senajai latviešu garīgo vērtību pasaulei kā noguluma iezī, kuri neļauj elpot, pāri klājas svešzemju vērtības, kas absolūti neatbilst latviešu dzīvesziņai un latviešu senajam patiesajam pasaules uzskatam.

///Mūsu, latviešu, garīgajai pasaulei uzbrukums notiek no visām pusēm. Svešu vērtību invāzija gāžas kā cunami pār latviešu prātiem, cenšoties aizslaucīt visu senču mantojumu.”

ku uzņēmumi un kā tādas drupačas – pa vidam kāds “aborigēna” individuālais uzņēmums. Rodas sajūta, it kā Latvijā nebūtu saimnieka, viss pakļauts neoliberālistiskai postažai, bet tā īsti nav – pār Latviju valda reāls svešzemju Izniecības Saimnieks. Diemžēl tā nav abstrakcija, bet ir ļoti reāla vara ar konkrētām personām, ar ļoti reāliem kolaboracionistiem un vāgariem (verguzraugiem), kuri to realizē dzīvē.

Situācija manā vērtējuma ir ļoti pesimistiska, un

Vienlaikus eiro-aziātiskā civilizācija kā migla lien katrā prāta stūrīti. *Russkiju* masu mediji burtiski nosedz latviešu saziņas un izziņas telpu. Viņu laikrakstu, žurnālu, radio un TV kanālu jau ir daudz vairāk nekā latviešu. Ja ar to vien tās likstas beigtas – kā ciklons pār Eiropu gāžas lētais amerikāniskais “lielveikalu ratīņu kultūras” uzvedības un domāšanas veids. *Jā, labi, paldies, sarunāts, norunāts, kā ar veselību, kā darbā, kā mājās* – visu dzīvi, mainot tikai intonāciju,

var izteikt ar vienu vārdu “OK”. Un visam pāri vēl vāku uzliek senā, bet no jauna renovētā *vispasaulēs baznīca*. Kur latvju garīgās kultūras asniem izspraukties cauri šim izdedžu kārtojuma?

Vai mēs vēl varam kaut ko izdarīt? Es neredzu nevienu, kurš pametīs mums palīdzības koku, pa kuru izvilkties no šī zaķa. Tieši tā bija tolaik, kad mēs, daži cilvēki, sākām organizēt Latvijas Tautas fronti – neviens mums nepalīdzēja, absolūti neviens. Mēs meklējām padomju varas “nodevējus” – kurš pārņāks “buržuāzisko nacionālistu” (tā mūs toreiz sauca) pusē? Tas, ka LTF pēcāk pārņēma reformkomunisti, jau ir cits stāsts, bet toreiz, kam tik es nelūdzu palīdzību! Bet krūmi bija pilni ar vērotājiem. Mēs viņus saucām par krūmos tupētājiem, un, kad bija droši, tad viņi sāka no tiem list ārā. Kad LTF bija nodibināta, bija vajadzīgs starptautisks atbalsts, un atkal – neviena. Visi bailīgām acīm skatījās – gan zviedri, gan kanādieši, nemaz nerunājot par amerikāņiem. Man tik ar pirkstu kratīja, lai es nešūpot laivu, ka tik neizmetot Gorbačovu ārā ar visiem reformkomunistiem. Negaidiet – neviens mums arī šodien nepalīdzēs!

Kad dzirdēju latviski runājošo komisāru Piebalgu sakām, ka Latvijas “suverenitātes savienošānās ar citu valstu suverenitāti” ir mūsu nākotne, man ienāca prātā P.Roziša (1889–1937) aptuveni pirms 90 gadiem teiktie dzejas vārdi:

“Jūs esat barbari un maza ganu tauta, / Jums tikai zemība un vergu gaita ļauta!” – / Tā vecā Eiro-pa ar dzelzi riklēm kliec / Un tūkstoš taustekļiem pēc mūsu zemes sniedz. / Tā žņaudza Latviju un krus-ta-nešus raida / Kā lāstu briesmīgu, / Jau nodevēji gaida: / Vai birža uzvarēs jeb brīvais tautas gars,... / Kas mūsu karogā? Lai trako Belzacars / Un biržas naudinieks, un viņa pirk-tie kalpi, / Tos latvju varo-ņi uz krasta sveic ar zalpi, / Un viņo Daugava, kas cīnā iet ar mums.”

Kā redzat, krustnešus ir nomainījuši komisāri, citādi salīdzinājums ar mūsdienām – viens pret vienu. Par kādu “zalpi” mēs varam domāt? Kur ir Izeja? Izeja ir, un tā ir mūsos Pašos. Apvērsums mūsu prātā – lūk, kas mums ir vajadzīgs, prāta dzimtbūšanas atcelšana. **Kas būtu jādara?** Par to šī raksta 2.daļā – “Stratēģiskie virsuzdevumi”

Turpinājums būs...

LĀČPLĒSIS

Lāčplēsis Daugavā guļ zem ledus. Sarkana migla apkārt klist. Atmosdas sapņi tautā nedus, Sendienu rētas nesadzīst.

Lāčplēsis vienreiz augšup celsies, Naidniekus projām tas trieks! Sarkanā migla projām velsies, Brīvībai sparū neizliegs.

Jānis Rolavs

**LNF bankas konts
ziedojumiem
laikrakstam “DDD”**

Latvijas Nacionālā fronte

(Reģ.Nr. 40008033014)

Swedbank (SWIFT kods: HABALV22);

konts: LV40HABA0551034053378

**Publikāciju izmantošanas gadījumā
atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.**

Laikraksts DDD Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2013

Izdevējs: **LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE**
(Reģ.Nr. 40008033014)

Norēķinu konts: A/S Swedbank;

Kods: HABALV22 Konts: LV40HABA0551034053378

Galvenā redaktore: **LĪGA MUZIKANTE**

Redaktors vietniece: **LIENE APINE**

Pasta adrese: **DDD, Lubānas iela 6 – 4,
Rīga LV-1019**

tāl./fakss: **67140680**

Interneta adrese: **WWW.FRONTE.LV**

E-pasts: **DDD@FRONTE.LV**

Iespiests: *SIA “Latgales druka”*,
Ofsetiespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2